

Analytická poznámka

Psychologický aspekt historie a perspektiv civilizace

Obsah

1. Krize nadstátního řízení	2
2. Neadekvátnost biblické nadnárodní moci	2
3. Objemnější alternativa	2
3.1. Historická dominanta Ruské civilizace	2
3.2. O čem hovoří ruský jazykový kód	6
3.3. Východoevropská rovina: „tajná“ očitvidnost.....	10
3.4. Kompaktně-občinný charakter života a jednota kultury různých občin	15
3.5. Meziobčinné vztahy a Ruský duch.....	30
3.6. Rus Veliká, Prvotní.....	38
3.7. Transformace Rusi během mnohasetleté krize	46

1. Krize nadstátního řízení

2. Neadekvátnost biblické nadnárodní moci

Poznámka: vzhledem k tomu, že obsah kapitol 1 a 2 je v mnohém vyložen v jiných novějších přeložených pracích VP SSSR, nejsou zde zahrnuty.

3. Objemnější alternativa

3.1. Historická dominantna Ruské civilizace

Objemnější alternativa globalizace na principech davo-“elitarismu“, včetně jeho mezně tvrdé a cynické formy biblického projektu, také existuje odedávna. Objektivně je jejím nositelem Rusko, přesněji – Ruská regionální civilizace mnoha národů a mnoha diaspor. Během několika posledních staletí se ta civilizace od všech dalších regionálních civilizací odlišuje tím, že se rozvíjí v historicky pohybujících se hranicích státu, společného pro všechny její národy a diaspory.

Pohyblivost jejich státních hranic má pulzačně rozšiřující se charakter: je to historicky dlouhodobá tendence. Během krizí *civilizačního* budování, státnost naší civilizace také zažívá krizi. A v období takových krizí se relativně mladá periferie Ruské mnohonárodnostní civilizace odpojuje, jak se to dělo během státního krachu SSSR. Ale po míře toho, jak se historicky další v pořadí krize civilizačního budování překonává, probíhá stanovení nové státnosti. Když nová státnost získává akceschopnost, adekvátní potřebám epochy a perspektivám společného rozvoje, nedávno oddělená a relativně mladá periferie, neschopná řešit své problémy samostatně, se vrací do hranic Ruské mnohonárodnostní civilizace, a na dalších etapách se k ní začínají připojovat národy, které do té doby žily samostatně nebo jako součást jiných regionálních civilizací, protože kvalita života v rámci Rusi se v nějakých aspektech, významných pro dané národy a jejich perspektivy, jeví lepší, než v při životě samostatně nebo v kulturách

3.1. Historická dominantá Ruská civilizace

jiných států nebo regionálních civilizací¹. A právě v důsledku toho, že ten proces pulzačního rozšiřování hranic státnosti Ruské mnohonárodnostní civilizace není výmysl, byla počátkem 20. století v hranicích Ruska jedna šestina souše.

Mnozí rusofobové jak v samotném Rusku, tak i za jeho hranicemi mohou namítnout, že to vše je historie a v současnosti nejsou žádné osnovy pro to, extrapolovat ten proces do budoucnosti; že vše řečené o tom procesu výše je maniakální iluze marginálů a „ruských fašistů“, protože začlenění do Ruska za sebou vleklo hlavně utlačování národů²; že všechna ta *ruská specifika* zůstala v minulosti a že Rusko se nakonec stává součástí „rodiny národů“ nejpokrokovější regionální civilizace – Západu atd.

Ale ve skutečnosti je to všechno právě naopak: spolehání na to, že všechna ta ruská specifika zůstala v historické minulosti není ve skutečnosti založeno na ničem, kromě zdálo by se úspěšné realizace biblického projektu globalizace během mnohých staletí – v těch dobách, kdy v kultuře většiny národů a lidstva celkově byly mravně-psychické předpoklady k více či méně úspěšnému jejich zapojování do biblické civilizace rasového otrokářství nebo k beztržnému zničení jich samých nebo jejich kultury civilizovanějšími biblisty.

To, že ta epocha je u konce, bylo ukázáno v kapitole 2 této práce³, a také v jiných pracích VP SSSR, počínaje první redakcí „Mrtvé vody“ (vydáno 1992) a v religiozně-filozofických aspektech, počínaje „Otázkami metropolitu Joannovi a hierarchii Ruské pravoslavné

¹ Ačkoliv mnohé národní (nacionální) „elity“ mohou mít v té otázce jiný názor, ale pomíjíjí ve mnohém parazitické zájmy „elit“ nejsou v souladu se Zámyslem a strategickými zájmy národů, trpících vládou těchto „elit“.

² Nicméně při všech zneužitích moci v Rusku ani jeden národ nezmezil na způsob toho, jak zmizeli Prusové a mnoho slovanských a indiánských kmenů, které se ocitly pod nadvládou biblicky civilizovaných Evropanů. Kromě toho, kultura Ruskem „zotročených“ národů se rozvíjela, zachovala si svou svébytnost a jejich představitelé vnesli svůj vklad do společné kultury.

³ Kapitola 2: „Nadekvátnost biblické nadnárodní moci“, se věnuje aspektům biblického projektu zotročení lidstva a globální systémové krize, hlavně krize řízení, ke které vedl, pozn. překl. Originál: dotu.ru/2005/06/30/20050607-psychological_aspects_of_history/

církve“ (1994). Více než 10 let, které uběhly od té doby, je více než dostatečná doba na to, vyvrátit to, co je vyloženo v pracích VP SSSR a v Koncepci společné bezpečnosti, ukázat prospěšnost v minulosti a perspektivy prospěšnosti biblického projektu v budoucnosti, nicméně smysluplné námitky jsme dosud neviděli a nevidíme: jen paniku a mlčení biblistů.

Necháme-li bokem ezoterismus kurátorů biblického projektu, který nedovoluje veřejné posuzování otázek, týkajících se v KSB kompetence nositelů konceptuální moci, pak ty hysterické záchvaty a mlčení jsou právě ukazatelem toho, že přívrženci biblického projektu a kultury Západní regionální civilizace (a zvláště u židozednářské „elity“), nemají pro budoucnost za duši nic kromě prázdného odvolávání se na úspěchy šíření projektu v minulosti.

Rusko se „nezačleňuje“ do „rodiny národů“ nejpokrokovější regionální (v otázce sebevraždy lidstva⁴) civilizace Západu, po osvobození se od svých staletých „omylů“ v hledání nějaké vlastní cesty historického rozvoje.

Rusko jako státnost Ruské mnohonárodnostní civilizace vchází do procesu globalizace v roli subjektu globální politiky, a nikoliv objektu v procesu realizace jí cizí globální politiky; vchází osmysleně, vyjadřujíc politickou vůli jejích národů, pokračujíc své civilizační budování, které bylo začato ještě před agresivním vnucením zvenku do její kultury biblického projektu (při podpoře špiček znacharské korporace a vládnoucí „elity“ samotné dávné Rusi).

A pro pochopení, že to není prázdná deklarace a nikoliv zaklínání sociálních živlů, je třeba si nakonec intelektuálně uvědomit specifiku **principů civilizačního budování** Ruské mnohonárodnostní civilizace, která byla v činnosti dlouho před epochou vzniku „elitární“ státnosti Staro-Ladožské, Novgorodské, Kyjevské nebo Vladimiro-Suzdalské Rusi; a **kteřá během veškeré další historie**, počínaje okamžikem ukořistění státní moci biblisty, **pokračovala v činnosti ve společnosti bez hlasitých efektů – „tichou vodou“.**

⁴„Pokrokové“ země Západu vedou ve statistice sebevražd zdálo by se kompletně zajištěných lidí a mládeže. To je statistické vyjádření sebevraždnosti způsobu života, nabízeného biblickým projektem.

3.2. O čem hovoří ruský jazykový kód

Především je třeba obrátit pozornost na to, že slovo „ruský“ je podle své gramatické formy přídavné jméno, které se v současném ruském jazyce používá v roli jména podstatného – jako etnonym⁵. Historicky je něco takového možné, pokud podstatná jména, ke kterým se v hluboké dávnosti jméno „ruský“ připojovalo jako skutečně přídavné jméno, se zpočátku začala rozumět mlčky mezi řádky a potom ve změněných historicko-spoločenských podmínkách kompletně zmizela z upotřebení nebo byla vytlačena do jiné kontextové oblasti (každodenních významů). Pravděpodobně to proběhlo ještě v době, kdy se ještě nezformoval nejen „ruský národ“ v současném smyslu, ale ještě se nezformovaly ani ty národy a národnosti, které do sebe integroval historicky reálný současný ruský národ.

Přičemž, soudíme-li podle toho, jak historická věda cituje letopisy, a vnikáme-li do vnitřních významů slov, pak takové slovní spojení jako „řecký národ“, „německý národ“, „italský národ“ jsou v ruském jazyce poměrně pozdní konstrukty, protože v minulosti se na Rusi používaly etnonymy množného čísla (Řeci, Němci, ...), a ve smyslu současného slova „národ“ je používala slova „jazyk“ nebo „lid“. I dnes sousloví typu „německý národ“ jsou v ruském jazyce ačkoliv přípustné, používají se velmi málo a zní neladně. A naopak slovní spojení „ruský lid“, „ruský národ“ zní ladně. Tj. z nějakých příčin, nyní zapomenutých, naši předkové – nositelé staroruského jazyka – neviděli příčin, aby slovo „národ“ používali v jeho dnešním významu, jako zobecnění etnonym.

Podíváme-li se na morfologii slova „národ“, pak ve své vnitřní struktuře, nesoucí smysl, je shodná s takovými číslovkami jako „jedenáct“, „dvanáct“: „ná+rod“ - „jeden+na+dcat“⁶, tj. poukazuje na nějakou kvalitu, která se rodí *nad rodem*⁷ (*několika rody*), ale samotnému rodu nenáleží⁸. A ta kvalita „ná+rod“a byla našimi předky

⁵ Etnonyma — názvy a sebepojmenování národů.

⁶ «Дцать» (dcat) — archaický ekvivalent „desítky“: „dva dcat“ = „dvě desítky“, dvacet.

⁷ To, že slovo „Rod“ bylo u Slovanů v dávnosti i jménem Nejvyššího Boha je zvláštní téma.

⁸ Na to, co náleží samotnému rodu, ukazuje ruské slovo se stejným kořenem: „poroda“ (česky – plemeno), značící souhrn vlastností, vlastní

vnímána jako něco odlišného od pokrevní příbuznosti a kmenové jednoty. Úměrně tomu slovní spojení „ruský národ“, „ruský lid“ jsou ve své smyslu nesoucí struktura taková, že podrozumívají ne pokrevní příbuznost nebo jednotu, ale něco jiného, co v principu může být vlastní představitelům různých rodů, a díky čemuž se oni objektivně řadí k ruským, dokonce jestli jsou svým původem černoši nebo představitelé mongolské rasy. Ale z druhé strany, úměrně takovému chápání slova „národ“, zdaleka ne všichni takzvaní „etničtí rusí“ (etničtí Rusové) jsou *ruskými ve skutečnosti*.

Podobně ladně, jako „ruský lid“ nebo „ruský národ“, zní i slovní spojení „ruský duch“. Duch je fyzicky biopole, nositel individuální i kolektivní psychiky lidí, tj. určité informace a algoritmiky jejich chování. Úměrně tomu jsou důvody předpokládat, že ruskost, pokud se neprojevuje v pokrevní příbuznosti, se projevuje právě v chování jedinců a kolektivů (občin, družin, ...) - nositelů ruského ducha, a představuje nějakou specifickou algoritmiku individuálního a kolektivního chování ruských lidí různých národností.

Vrátíme-li se k otázce o podstatných jménech-etnonymech, které se vytratily do zapomnění, a které kdysi v minulosti doprovázelo přídavné jméno „ruský“, pak takovými etnonymy mohli být nejčastěji právě „etnonymy“, kterými se navzájem nazývaly některé, ale ne všechny slovanské kmeny: Polané, Drevljané, Vjatiči, Kriviči a někteří další, jejichž potomci vešli do současného ruského národa. Co se stalo příčinou rusifikace nebo zrusštění některých kmenových skupin dávných Slovanů, je separátní otázka. Dokonce pokud slovo „ruský“ ve skutečnosti pochází od jména Rus – *jednoho z třech legendárních bratří-praotců slovanských národů*⁹, *od kterých (nebo od jimi vedených rodů) vzešly národy ruský*¹⁰, *český, polský* — pak to nemění podstatu věci, protože otázka se stejně týká hlavně „ruského ducha“ a „ruského charakteru“ jako objektivního jevu v historii lidstva a v současném životě. A dokonce pokud to tak je, nejsou žádné důvody myslet si, že praotec Rus byl prvním ruským po duchu. Mohlo se stát,

představitelům toho či onoho rodu.

⁹Rus, Čech, Lech – přibližně ve 3. století našeho letopočtu v tradiční chronologii. Žili byli Čech, Lech a Rus, bratři Slované. Vypravil se Čech na jih, Rus na východ a Lech zůstal na místě, protože na místě dnešní Poznani potkal bílého orla, který stavěl hnízdo, což přijal jako znamení. Paměť o tomto orlu se následně projevila v erbů Polska.

¹⁰Odsud dávný etnonym ve formě „otčestva“ (jména po otci) – „rusiči“.

3.2. O čem hovoří ruský jazykový kód

že ruskost už existovala jako objektivní jev a (praotec) Rus se stal jedním z jejích reprezentantů¹¹ (vyjádřitelů).

A naopak Češi, Leši, Slováci a mnohé další slovanské kmeny se toho dávného procesu rusifikace nebo zrusštění neúčastnili (nebo z něho vypadli později poté, co už začal), a v důsledku jejich kmenové či rodové názvy přešly do role „jazyků“ (*národů*), které vznikly na základě kultury právě těch kmenů; kmenové názvy Slovanů (a také kmenů ugrofinských, žijících s nimi na stejném území), kteří se stali ruskými, ztratily postupně jakýkoliv význam ve všedním životě, přestaly se používat a staly se majetkem historie a historiků. Tak se současní Vjatiči, Křiviči, Polané, Drevljané ve své většině dozví o své rodově-kmenové příslušnosti z mapy v učebnici historie, a ne od rodičů, ale od dětství jsou přesvědčeni, že jsou Rusové, ačkoliv je možné, že svým chování v dalším životě zdaleka ne všichni potvrdí svou ruskost.

O lepších a horších stránkách „ruského charakteru“ za posledních tisíc let mnoho píše a přesvědčují se jak v samotném Rusku, tak i za hranicemi. A když chybně nebo vědomě lživé odpovědi na tu otázku lehnou v osнову praktické politiky, pak se ubírá směrem k událostem analogickým letům 1607-1613, 1917, 1991 (pokud se chyby dělají v samotném Rusku) a k událostem, analogickým letům 1814¹² a 1945 (když se chyby ohledně určení kvalit ruského charakteru dělají za hranicemi Ruska).

Ale výše vyložené na základě analýzy ruského jazykového kódu dává důvody předpokládat, že ne všechny črty tzv. „ruského charakteru“ jsou ve skutečnosti charakteristickými vlastnostmi *skutečně ruského ducha*, který v dávné minulosti položil začátek procesu *ruské varianty globalizace*, a v jehož důsledku se historicky zformovala civilizační společnost mnohých národů v hranicích ruského státu, jakkoli by se nenazýval – Moskevské carství, Ruská říše, Ruská sovětská federativní republika (1917-22), Sovětský svaz, Ruská federace a dále do budoucnosti. Část črt soudobého takzvaného „ruského charakteru“ k informaci a algoritmicke původního ruského

¹¹Tak se trockismus jako specifický osobnostní a kolektivní psychický jev projevoval v historii dlouho před tím, než jeho marxistická větev získala název po jménu jednoho z jeho nejvýraznějších představitelů.

¹²Začátek první světové války 20. století, války především antiruské, právě v roce 1914, je symbolickou odpovědí na výročí porážky sjednocené Evropy pod vedením Napoleona a vstup ruských vojsk do Paříže 30. března 1814.

ducha nemá žádný vztah a představují historicky doprovodné komponenty: zčásti „atavismy“ období slovanské „před-ruskosti“ a zčásti – nánosy, získané mimo, hlavně v období, kdy se „elitární“ státnost Ruské mnohonárodnostní civilizace ocitla pod konceptuální mocí kurátorů biblického projektu a jimi ztrocených doma pěstovaných biblistů-“rosionců“.

Také je třeba chápat, že zrusštění části Slovanů proběhlo v epoše do vzniku prvních slovanských měst¹³ na východoevropské rovině v 6-8. století našeho letopočtu a začátku stanovování státnosti. A specifické podmínky života Slovanů v oblasti stanovení Rusi podporovaly vypracování a vznik původně ruského charakteru a původně ruského ducha jako nositele charakteru.

Jistě, nelze omezovat sociologii a psychologii společnosti k přírodně-geografickému determinismu¹⁴, ale ignorovat vliv přírodně-geografických vlivů na psychiku lidí a skrz ní na formování kultury společnosti ve všech jejích aspektech by bylo ještě větší chybou.

¹³V daném případě se pod městem chápe osídlení, které je centrem obchodu a řemesel, které jsou hlavním zdrojem obživy a životního stylu pro větší část obyvatel města. Zemědělství, rybolov a lesní hospodářství mohou být součástí života určité části obyvatel města, ale přece jen odedávna necharakterizují městský způsob života.

¹⁴Přírodně-geografický determinismus – název třídy sociologických teorií, podle kterých jsou hlavním aspektem formování kultury a společnosti geografické podmínky.

3.3. Východoevropská rovina: „tajná“ očividnost

Východoevropská rovina, na které se nyní nachází oblasti mnohonárodnostní Ruské civilizace, odedávna osídlené Slovy, jež nyní nazývají „ruskými“, se v dávnosti svými přírodně-geografickými parametry velmi odlišovala od současného stavu. Hlavní rozdíly: bylo jiné klima – teplejší léta, chladnější zimy; bylo více lesů a byly hustší, stromy byly mohutnější a lesy sahaly dále na sever a dále na jih, než v současnosti; vodní rovnováha území byla také jiná – včetně v důsledku hojnosti lesů, udržujících vláhu jako houba, hladina podzemních vod byla výše, řeky, které se zachovaly do dneška, byly mnohem mohutnější¹⁵, a v mnohých nyní suchých korytech tekly tehdy celoročně skutečné řeky.

Při nízké hustotě obyvatel, v porovnání například s oblastmi středomoří (místní obyvatelstvo prožívalo kompaktními skupinami, které byly daleko od sebe, podstatně dále než v oblastech kolem Středozemního moře), taková přirozená krajina, téměř nenesoucí stopy činnosti člověka, byla dominantou na vzdálenosti desítek kilometrů, oddělujících jednotlivá osídlení.

Přemisťovat se po takovém území na velké vzdálenosti bylo možné z větší části jen po řekách, přecházejí z jednoho vodního systému do dalšího skrz voloky (koridory pro přepravu lodí po souši mezi dvěma říčními systémy); v zimě se tytéž řeky proměňovaly v ledové „dálnice“ pro saně a koně. Pozemní cesty, využívané jen v létě nebo celoročně, mohly být při takovém rázu krajiny a hustotě osídlení, při jeho nízké technické a energetické vybavenosti¹⁶, jen regionálního

¹⁵Ještě před 500 lety v době tání na Ugre byla Ugra v místě soutoku s Okou široká 200 metrů (dnes 20-30). Oka byla v té oblasti široká 400-500 metrů a její stará niva – nyní zarostlá nebo zastavěná – byla široká 1,5-2 kilometrů. V poslední čtvrtině 20. století jen ty nejsilnější jarní rozvodnění „vyhnaly“ vodu za koryto starého řečiště a „lízaly“ okraje staré nivy; koncem 20. - začátkem 21. století taková rozvodnění už nejsou a nyní zarůstá křovinami niva 19. - poloviny 20. století. Samotná ruská příroda chrání stopy své minulosti, jen to mnozí nevidí a pokud ano, nechápou.

¹⁶Cesty je třeba udržovat v použitelném stavu, což vyžaduje určité výdaje materiálních a pracovních zdrojů, jejichž investice se musí vyplácet. O komerční efektivnosti za podmínek absence finančního systému a státního rozpočtu mluvit nelze, ale statistika hodnocení lidí, tvořících společnost, o užitečnosti/neužitečnosti té či oné konkrétní práce (tím spíše kolektivního

významu, obsluhující hospodářskou činnost kompaktně žijících skupin obyvatel. Výlučně pozemních cest, spojujících vzdálené oblasti, bylo minimum. Lesní stezky zvěře samozřejmě existovaly, jakožto přirozená součást biocenóz, ale to přece jen nejsou cesty, ačkoliv osamělý kůň nebo chodec se po nich v lesních masivech mohl přemísťovat na stovky kilometrů, samozřejmě pokud se uměl orientovat nejen ve světových stranách, ale i v kterém místě se na východoevropské rovině nachází.

Samotné přírodně-geografické prostředí toho území bylo mocným fortifikačním systémem, díky němuž bylo místní obyvatelstvo dobře ochráněno od vpádů agresorů zvenku¹⁷. Přitom produktivita přirozených biocenóz byla mnohokrát vyšší než dnes: ryb bylo více a byly větší; hříby, jahody, ořechy, med byly dary lesa; plus k tomu lov a zemědělství¹⁸, v luzích – pastva dobytka a příprava sena, - to vše garantovalo při dobře organizované kolektivní práci dostatečně vysokou úroveň „potravinové bezpečnosti“ kompaktně žijících skupin obyvatel. I vnitřní systematické konflikty s cílem ukořistění statků, vyprodukovaných sousedy¹⁹, byly v podobném geografickém prostředí málo efektivní, ve srovnání s vlastní prací, kvůli vysokým přepravním nákladům na jejich organizaci a realizaci, což bylo tichým stimulem k organizaci právě práce, a nikoliv války²⁰; a při nízké průměrné hustotě

systematického dlouhodobého projektu) existovala, byla brána na vědomí a odhazovala vše společensky neužitečné.

¹⁷Lesní pásy okolo Moskvy, v nichž byla zakázána hospodářská činnost a kde se vytvářely falešné cesty, vedoucí do pastí a labyrintů, ztratily svůj obranný význam až v 16. století. A ten systém obrany představoval pokud ne přímé dědictví předchozích epoch, pak dával dobré představy o tom, jak vypadala krajina v době před zformováním státu.

¹⁸Na zvoleném kusu lesa se vše vypálilo do kořenů, pak se očištěné místo oralo a osévalo. Během několika následujících let byla z popelem pohnojené půdy dobrá úroda, navíc oheň ničil semena plevelu. Když úroda začala padat, opakoval se stejný postup na dalším úseku.

¹⁹A z vojenského úhlu pohledu bylo smysluplné je oslabit nebo vyhladit, aby nemohli rychle zkoncentrovat síly a oplatit stejně destruktivní návštěvou.

²⁰V této rovině byly životní podmínky na východoevropské rovině v ostrém kontrastu s podmínkami života ve Skandinávii, kde zisk válečných mořských pochodů byl značně vyšší, než zisk z vlastní hospodářské činnosti v oblasti prožívání. V důsledku toho byli vikingové-normané postrachem celé středověké Evropy. V takové kultuře, kde mladí muži pobývají dlouho na mořských výpravách, je doma třeba určitý počet

3.3. Východoevropská rovina: „tajná“ očitivnost

osídlení byly vnitřní konflikty ohledně kontroly nad tím či oním územím jednoduše nesmyslné, stejně jako masové chytání cizích s cílem jejich proměny v otroky. Palisády z kůlů okolo dávných sídel jsou ve větší míře ochranou před divokými zvířaty, než před lidmi, ozbrojenými „podle módy“ té doby.

Jak je známo, reliktní kultury, které se zachovaly v různých koutech naší planety, ve své většině při svém charakteristickém způsobu života na základě dávných tradic, regulujících vztahy pohlaví, nedopouštějí přelidnění ve svých ekologických nikách. Proto je možné retrospektivně předpokládat, že v dávnosti na území východoevropské roviny žijící zde slovanské rody, udržující úklad(způsob) života, vypracovaný staletími, nepřipouštěli přelidnění jimi obývaných prostor²¹.

Ale existuje ještě jiný aspekt, svého druhu „efekt rozměrů“ Východoevropské roviny v jejím srovnání s jinými regiony vzniku kultur dávnověku.

V technice je známo, že kvalita zobrazení, kterou může „nakreslit“ optický systém nebo radioteleskop, ve mnohém závisí na jejich rozměrech. Pokud na určité frekvenci pracuje radioteleskop s průměrem paraboly 50 metrů, jedná se o jednu kvalitu; a je radioteleskop „anténovým polem“ velikosti několika kilometrů, nebo dokonce několik radioteleskopů, umístěných desítky kilometrů od sebe a pracujících v synchronním režimu, pak se jedná o jinou kvalitu, vysoce převyšující kvalitu radioteleskopu s parabolou 50 metrů. A ve školním teleskopu s průměrem 60 mm je v principu nemožné uvidět to, co dovoluje vidět teleskop-reflektor se zrcadlem průměru 6 m. V noci je i jednoduchým dalekohledem vidět lépe, než prostým okem, protože průměr optického systému dalekohledu je mnohokrát vyšší než průměr čočky lidské oka velikosti několika mm.

Lidský organismus se skládá z mnoha biologických – biopolových „anténních komplexů“. A jak je známo z etnografie, samozřejmě pokud etnografové nejsou oslepeni mechanicko-materialistickými představami o tom, že „něco takového není možné“, představitelé tzv. primitivních reliktových kultur jsou rozvinutější v oblasti

otroků jako pracovní síla namísto nich.

²¹Způsob života a maximální možný počet obyvatel, jež při daném způsobu života může uživit určitý region, jsou vzájemně provázány.

„paranormálních schopností“ - takových, jako telepatie, jasnovidění atd., než představitelé technicky pokročilých kultur „vysoké civilizovanosti“, protože potřeba získávat informace o příbuzných a blízkých, nacházejících se někde jinde v důsledku hospodářské nebo vojenské činnosti, o své vlastní pozici v krajině atd. - existuje, ale pošta ani telegram, ani mobilní telefony nejsou. V dávnosti, o které mluvíme, také nebyly (ještě nebyly vynalezeny) a potřeba znát byla, a ty potřeby se určitým způsobem realizovaly na biologické osnově organismu člověka a jeho psychiky jako systému zpracování informací²². A ačkoliv všichni lidé mají něco biologické společného, přesto jednota kultury je ještě další faktor, ve vztahu k biologii doplňující, který spojuje množství jedinců v jeden celek.

A pokud se vrátíme od biologie člověka, etnografie reliktných kultur a dříve uvedených technických analogií k životu našich předků na východoevropské rovině v dávnosti (a to má své opodstatnění v jednotě zákonů fyziky, týkajících se vyzářování a interakce vyzářovaných polí a dalších druhů matérie), pak *biocenózy východoevropské roviny + naši předkové, kteří rozšířili na ohromném území jedinou společnou kulturu, harmonicky interagující s udržitelnými biocenózami a udržitelnou v následnosti generací, představují dohromady biosystém, který ve světě neměl a nemá analogii*²³ — ani v aspektu produktivnosti biocenóz v přepočtu na jednoho člověka, ani v aspektu strategické fortifikační efektivity samotné krajiny v roli prostředku ochrany od vpádů zvenku, ani v aspektu rozměrů *biopolového „anténního pole“*, tvořeného obyvatelstvem.

Poslední aspekt je nejzajímavější a proto je zvláštní otázkou:

K jaké informaci odkrývalo přístup to ohromné „anténové pole“ a do jakých informačních proudů a algoritmů – pozemských i kosmických – s jeho pomocí mohli vcházet jeho

²²Nyní žijeme v takové kultuře, že pokud se podobné potřeby realizují na biologické osnově samotného člověka, je to mnohými vnímáno jako nadpřirozené.

²³Něco analogického mohlo vzniknout v Severní Americe, ale nevzniklo. Proč? - samostatná otázka, pro jejíž zodpovězení je nutné studovat legendy severoamerických indiánů a naučit se vnímat tu minulou realitu života na severoamerickém kontinentu, která stojí za pověstmi a legendami indiánů, jež se dochovaly do našich dní.

účastníci. Tj. jaké vnímání světa rodilo v jedinci ono „anténové pole“, jehož účastníkem on byl.

Ale obrátivše pozornost na informačně-algoritmické procesy v „anténovém poli“ osídlení, není dobré zapomínat ani na biopolovou výměnu energií lidí a *biocenóz, charakteristických pro regiony jejich stálého prožívání (tím spíše v následnosti generací).*

Celkově, biocenózy, kultura kompaktně-občinného prožívání a hospodářské činnosti, a také „anténní pole“ východoevropské roviny, to jsou ty faktory, pod jejichž vlivem se rodil původně ruský charakter.

3.4. Kompaktně-občinný charakter života a jednota kultury různých občin

Ale přestože v libovolných přírodně-geografických podmínkách je člověk tvor společenský, a bezprostřední vliv na formování charakteru lidí v nových generacích v procesu jejich stárnutí vykazují ostatní členové společnosti, kteří dětem a výrostkům ukazují příklady toho, jak se člověk v principu může chovat v životě a jaké to bude mít důsledky pro něho samého a pro okolí.

V dohistorické²⁴ době jsou známy dva základní způsoby prožívání kmenů-rodů a národností dávnověkého lidstva:

- Rodinně-klanová separace na základě vedení svého hospodářství každou rodinou (nebo několika rodinami) v izolaci od ostatních příbuzných rodin a klanů při epizodickém setkávání s nimi. Takový životní úklad je charakteristický hlavně pro kočovné národy, kde je hlavním druhem hospodářské činnosti chov skotu.
- Kompaktně-občinný, při němž se na jednom místě soustřeďovali představitelé více než několika rodin nebo klanů, kteří žili vedením společného hospodářství, ze kterého každý získával jemu náležící podíl vyprodukovaných hodnot při epizodickém nebo periodickém setkávání s druhými občinami, žijícími podle stejných principů v oblasti rozšíření kultury společně všem občinám.

²⁴Hranicí, rozdělující epochu „dohistorickou“ a „historickou“ je nejen objevení se kalendáře, jako spíše začátek letopočtu na základě kalendáře a přivázání významných událostí k datům podle přijatého počítání let. Do začátku toho procesu historie neexistuje a její místo v kultuře zaujímá národní epos. V eposu je významná komponenta uměleckého výmyslu, v důsledku čehož se v něm mohou různé události sjednocovat v jednu epickou událost, a také postavy eposu mohou představovat souborné obrazy různých reálných životních prototypů, žijících často také v různých dobách. Kromě toho může epos představovat množinu tématicky svébytných událostí v mnohém izolovaných navzájem a nemusí dodržovat nejen chronologii, ale ani reálnou posloupnost událostí, nemluvě už o tom, že epos má sklony zapomínat nepříjemné události nebo je přenášet z národa-nositele eposu na historicky reálné, ale mytologizované nebo vymyšlené nepřátele.

Na rozdíl od eposu historie zavazuje k přesnosti: kdy? - datum; kdo? ve spojení s kým? co konkrétně? A filozofie historie na tom základě zavazuje dát i odpovědi na otázky: v důsledku čeho? Za jakým účelem? Je to dobře nebo špatně a v jakých aspektech?

3.4. Kompaktně-občinný charakter života a jednota kultury různých občin

Ten či onen úklad života v dávnověku byl podmíněn především možnostmi vedení hospodářské činnosti v oblasti prožívání a efektivitou hospodaření, tj. průměrnou *produktivitou pracovní činnosti v přepočtu na jednoho člověka v následnosti generací při dostupné úrovni odpovídajících technologií a organizace prací*²⁵.

Aby při rodinném-klanovém úkladu rodina přežila v následnosti generací, musí na jednoho člena připadat určité množství hlav skotu, který lidi živil a umožňoval každodenní život. Aby se stádo obnovovalo a bylo nevysychajícím zdrojem obživy během mnoha let, byla nutná určitá plocha pastvin (různá v různých regionech, což bylo podmíněno charakterem a produktivností biocenóz). Ty okolnosti určovaly minimální vzdálenost od sebe, ve které mohly rodiny žít na základě tohoto hospodářského úkladu, a ohraničovaly mezní hustotu obyvatel v oblasti, při jejímž překročení bylo nevyhnutelným zchudnutí a ztížení života všech, nebo vnitřní konflikty zaměřené na vyhlazení protivníka v procesu konkurence rodin a klanů za hospodářské výhody. Sněmy nikoliv všech rodin, ale jen *některých představitelů všech rodin*, v takových kulturách mají periodický charakter (doba námluv a svateb, obvykle spadající na období minimální pracovní vytíženosti; nějaké všem společné religiozní nebo kultové akce; trhy, - které často spadaly na stejná období) nebo mimořádný charakter (organizace nájezdu na sousedy nebo organizace obrany před nájezdem sousedů, vypracování strategie reakce na živelnou pohromu atp). Při takovém úkladu může být určitý počet otroků užitečný v hospodářství, a zabránění stád sousedů a jejich částečné vyhlazení a částečná proměna v otroky je jeden ze způsobů rychlého *podstatného* zlepšení vlastního materiálního postavení²⁶.

Pokud přírodně-geografické podmínky v regionu díky soustředění pracovních zdrojů v jednom místě a organizaci kolektivní pracovní činnosti dovolili získávat větší produkci v přepočtu na jednoho člověka, než při separaci jednotlivých rodin a vedení každou rodinou vlastního hospodářství, pak kompaktně-občinný způsob života byl nevyhnutelný.

Ale ani jeden způsob života se nejeví ukazatelem společenského pokroku v aspektech rozvoje kultury a osobnostního rozvoje lidí, ani

²⁵Technický-technologický pokrok tehdy postupoval pomalu a proto je možné jeho vliv na psychiku lidí nebrat v úvahu.

²⁶Tj. tvrzení o tom, že nucená práce je neefektivní, není absolutně platné.

ukazatelem zaostalosti ve vztahu k jinému způsobu, existujícímu ve stejné době v jiných regionech nebo u jiných civilizací v jiných částech planety, protože to bylo v mnohém období boje za přežití v procesu osvojení regionů planety předky současného lidstva. Hlupáci tehdy nepřežívali ani samostatně, ani kolektivně, ani v přírodním ani v sociálním prostředí, a protože pro všechny lidi je přirozené usilovat o to, získávat více zdrojů (produkce) při menší námaze, pak v závislosti na přírodně-geografických podmínkách regionu se v něm zcela racionálně formoval ten či onen způsob života, zabezpečující nejvyšší zisk produkce z hospodářské činnosti.

A je důležité pochopit, že pokud libovolný z dvou uvedených způsobů (úkladů) života existuje v následnosti generací, pak pro život v každém z nich jsou nutné jemu odpovídající:

- organizace psychiky jedinců, kteří se ho účastní (vnímání světa jako systém subjektivně-obrazných představ o vnitřním a vnějším světě);
- chápání světa (jako vyjádření obrazných představ v konkrétní lexice);
- etika, vyjadřující dané chápání světa,

— reprodukované a zdokonalované v následnosti generací, protože bez toho všeho se způsob života rozpadá.

Historická věda, hovořící o životě lidí v předhistorické době, ve vztahu k mnohým kulturám používá termín „prvobytně pospolná společnost“. Ten termín je ve vztahu k psychologickému aspektu historie, jehož se týká tato práce, jemně řečeno nešťastný: zdůrazňuje „prvobytnost“, která zůstala v historické minulosti, a tím samym zůstává ve stínu **občinnost**, což dohromady rodí mínění o neaktuálnosti zkoumání občinnosti v historické současnosti, a přesněji – **kompaktního charakteru občinnosti v předhistorické dávnosti a jeho historické důsledky, aktuální jak pro současnost, tak pro budoucnost.**

Kultura, ve které se rodil původně ruský charakter, byla kulturou kompaktně-občinného prožívání obyvatel na rozlehlém území pokud ne celé, pak velké části východoevropské roviny.

A proto bez zkoumání osobnostních kvalit členů občin, dovolujícím jim žít v občině v následnosti generací, není možné pochopit zvláštnosti původně ruského charakteru a jeho specifické odlišnosti od

3.4. *Kompaktně-občinný charakter života a jednota kultury různých občin*

charakteru lidí v jiných „prvobytně“-občinných kulturách. A úměrně tomu je nemožné i pochopit, co se v současnosti jeví vyjádřením pravé ruskosti, a co k ní nemá nejen nejmenší vztah, ale i překáží jejímu projevení v životě.

Začneme z toho, že maximální početnost obcí byla ohraničena přirozeně-biologickými parametry představitele rodu Člověk rozumný, analogicky tomu, jak je ohraničena početnost hejn a stád v přírodě: počet jedinců, s nimiž je schopná drtivá většina lidí udržovat styky, ve větší či menší míře se účastnicích pracovních a životních vztahů každého z nich, - je ohraničeno jak biologií člověka, tak i organizací jeho psychiky, která je ve mnohém podmíněna kulturou²⁷. Proto se v každé historické době ten subjektivní psychologický faktor projevuje jako nějaká mezní hodnota početnosti, po jejímž překročení se porušují určité vnitrosociální vazby nebo se stávají nedostatečně intenzivními.

Proto, jakmile v rostoucí občině podíl „čapkových známostí“²⁸ překročí určitý práh, obecina ztrácí celostnost, protože v ní direktivní personálně-adresné řízení záležitostmi, koordinace společné činnosti ztrácí kvalitu a nastupuje více či méně viditelně projevený chaos. Poslední ve skutečném životě dávných občin znamená, že z obcí, která překročila nějakou mezní hodnotu početnosti, se nevyhnutelně vyčleňuje nová obecina, která se s určitou zásobou potravin původní obcí, určených pro zajištění přežití první zimy, a nějakým movitým majetkem, přesunuje na nové více či méně vzdálené místo a tam reprodukuje jí známý předchozí kompaktně-občinný úklad života.

Pokud je pro někoho z nějakých důvodů těžké žít v občině, pak má na výběr tři varianty:

- buď se přizpůsobit a podřídí se zformovaným normám;

²⁷Statistický rozsah individuálních ukazatelů může být velmi široký: pro jedny může být problém už systematický kontakt se dvěma desítkami lidí, ale ne proto, že ty lidi nepřijímá, ale proto, že si nepamatuje, kdo z nich co kdy kde řekl nebo udělal, a co on sám co/kdy/kde řekl nebo udělal jim; a legendy informují, že někteří vojevůdci dávnosti i nedávné historie znali jmenovitě a rozlišovali všechny ve své armádě velikosti několika tisíc lidí, a pamatovali si i určité údaje jejich životopisů.

²⁸«čapková známost» — idiom ruského jazyka podrozumívající, že lidé se navzájem poznají, při setkání se pozdraví sejmutím čapky a úklonou, ale o životě protějšku nic určitého nevědí nebo vědí málo v důsledku toho, že nemají společné záležitosti ani pracovní, ani oddychové či jiné.

- nebo přesvědčit ostatní členy obcí o své pravdě, v důsledku čehož se přizpůsobit budou muset ostatní;
- odejít z obce sám nebo být vyhnán - odsouzení k samostatnému probíjení se životem.

První dvě varianty jsou přirozenou součástí života obce jako soubornosti jedinců. Třetí varianta, pokud v dávnosti nebyla rovná rozsahu smrti, stavila před vyhnanecem nebo samotářem množství problémů: samostatně nelze prodloužit rod; individuální hospodaření dávalo menší produkci vzhledem k vložené práci, než obecní; právní status samotáře na území kde panoval kompaktně-obecní způsob života byl nijaký: byl vně společnosti.

V důsledku objektivnosti těchto problémů byli vyhnanec málo početní – díky převážně úspěšné výchově nových generací v rámci tradic kompaktně-obecního úkladu, zformovaných během mnoha generací. A přítomnost málo početných vyhnanců nemohla podrýt **zevnitř** kompaktně-obecní styl života *obyvatel regionu v celku*: vyhnanec se buďto doprošoval do jiných obcí nebo do svých předchůzců; nebo žil samostatně, v důsledku čehož jejich rod končil jimi; nebo pokud se jim podařilo založit rodinu a začít žít rodinným způsobem, pak jejich potomci už mohli vejít do jiných obcí nebo založit novou obec, protože hospodářská efektivnost kolektivní práce byla vyšší; a pokud nějaký vyhnanec pil svou činností krev členům obce, nebyl problém uspořádat hon a problém vyřešit jednou provždy – pokud to nebyla rutinní záležitost, pak to ve vztahu k životu obce bylo smysluplné a bez problémů realizovatelné (lov byl součástí života obce a lov na člověka je v některých aspektech i jednodušší, než na divoké zvíře).

Proto otázka je:

Jaká musí být psychika lidí, aby obec žila v následnosti generací jako obnovující se ohledně personálního složení celostný sociální organismus?

Zde je nutné vyjasnit, že:

Reč není o tom, „vycucati si z prstu“ nebo napsati „spatra“ všechno o životě našich předků v dávnosti a přesvědčiti všechny čitatele o správnosti napsaného.

3.4. Kompaktně-občinný charakter života a jednota kultury různých občin

Reč je o tom, přijmout zjištěný archeologický fakt kompaktně-občinného prožívání našich předků během mnohých staletí jako objektivně dohistorickou danost, pochopit, jaká musela být struktura psychiky, chápání světa a etika těch lidí, aby takové prožívání bylo z hlediska řízení možné a udržitelné v následnosti generací.

Znovu zdůrazňujeme, že řeč je o kompaktně žijící občině, spotřebovávající převážně produkci společného hospodaření, v níž všichni znají všechny a stále jsou v kontaktu (snad s výjimkou krátkodobých odluk některých členů z těch či oněch příčin hospodářského či jiného charakteru), a řízení obcí má direktivní personálně-adresný charakter.

Především je nutné pochopit a přiznat, že:

Kvalita života obcí a každého člena v kompaktně žijící občině je podmíněna kvalitou řízení záležitostí občinného významu.

Z toho důvodu byli jak členové obcí, kteří jsou řízení, tak ti, kdo řídili, zainteresováni v tom, aby k vedení přicházeli nejschopnější jedinci k tomu druhu činnosti: nejen znající specifika všech občinných záležitostí, ale i moudří, prozíraví²⁹, starající se o občinu celkově a každého člena zvlášť. Pokud se ten princip narušoval, pak pád kvality řízení, především hospodářské činnosti³⁰, trestal stejnou měrou všechny: i vedoucí, i vedené. Tíha toho *objektivně nevratného* trestu byla podmíněna tíhou chyby v řízení – až do kompletního vymření.

Vyhnout se trestu za dopuštěnou chybu vedení nemohlo: individuální vlastnictví a instituty jeho ochrany v občině nebyly (snad s výjimkou oblečení a zbraní, přizpůsobených pro konkrétního člověka); oddělit se od obcí a přisvojit si vyprodukované hodnoty vedení také nemohlo – jednoduše fyzicky: kompaktní prožívání a číselná převaha členů obcí v konfliktu takového druhu předurčovalo

²⁹E.B.Taylor, anglický etnograf 19. století, ve své knize „Prvobytná kultura“ popisuje život kmene amerických indiánů, kteří mají ve své kultuře prvky, namířené na nalezení chlapců, kteří v budoucnu budou schopni efektivně realizovat různorodé řídicí funkce – šamanské, vůdcovské, zacharské atd.

³⁰Týká se i vojenských aspektů, ačkoliv je zatím nerozebíráme.

jeho výsledek; utéct se všemi nebo větší částí zásob obcí bylo nemožné a i nesmyslné v dlouhodobé perspektivě, protože *peníze*, které by bylo možné ukrást z rozpočtu a převést do zahraniční banky, ještě nebyly. Psychice členů obcí bylo takové zneužití pravomocí cizí: taková byla kultura té doby, vypracovaná a podporovaná každodenní praxí mnoha generací.

Stejně tak v kompaktní obci, kde všichni znají všechny, neměla místo tyranie té či oné osobnosti³¹, protože vedení mělo samo zájem na tom studovat, jak se dnes říká „veřejné mínění“ a zvláště popřemýšlet nad nestandardními názory, protože pokud standardní názory jsou chybné nebo bezvýhodné, a proto nedovolují řešit problém, pak nestandardní mohou být efektivní.

Z druhé strany, i vedení členové obcí měli objektivně zájem na bezchybnosti kroků vedení a proto v míře svých možností pojišťovali vedení, vykazující vedení podporu různého druhu, především v aspektu osvětlení situace. Při relativně nízké produktivitě práce je čas drahý jak pro práci, tak pro oddych, proto v životě společnosti nemohlo mít místo „*handlování*“ jako způsob „*samořízení*“, mlácení prázdné slámy o vymyšleném a neaktuálním, přijímání životu neadekvátních „řídících“ rozhodnutí, a úměrně tomu se musela vypracovávat, jak se nyní říká, etika pracovní a osobní komunikace vedoucích a vedených, která šetřila čas i těch i druhých.

Rodiny byly, ale ony byly částí obcí. Bylo i mnohoženství jako odpověď společnosti na vyšší úrazovost a úmrtnost mužů na pracích za hranicemi osídlení (lov na divočáka nebo medvěda, rybolov z vratkého člunu nejsou nejbezpečnějším druhem činnosti) a bojových srážek (o čem bude dále): v zájmu stabilního rozvoje obcí ženy nezůstávaly samotné a bezdětné.

Charakter plného spektra pracovní činnosti, zabezpečující život obcí, a její dělba představitelům různého pohlaví byly takové, že přemoudrá je v ruských skázkách Vasilisa, a ne nějaký „Vasja“, a máma Vasilisy je Baba Jaga. Jde o to, že ta část spektra prací, která připadala na ženy, probíhala z větší části v hranicích osídlení a byla podle svého charakteru stejnorodá, v důsledku čehož bylo možné mnohé kvalitně dělat na základě návyků a automatismů. Při vedení takových prací byl tvůrčí myšlenkový potenciál žen svobodný a mohl

³¹Ačkoliv mohla časem vznikat tyranie tradicemi, které ztratily adekvátnost ve změnách okolností života.

3.4. Kompaktně-občinný charakter života a jednota kultury různých občin

podporovat dva společensky významné procesy:

- systematické shromažďování, osmyslení a přehodnocení informací, přinášenou do obcí různými lidmi, a vypracovávání chápání smyslu života;
- matričně-egregoriální podpora činnosti mužů za hranicemi obcí³².

Poslednímu v ženské části spektra činností členů obcí nahrávalo také to, že osobnostní rozvoj chlapců a dívek na cestě k lidskosti (lidský typ struktury psychiky) probíhá různě – jdou si navzájem naproti:

- dívky začínají z osvojení intuice a končí nabytím rozumu;
- chlapci začínají z nabytí rozumu a končí osvojením intuice;
- vůle se získává i těmi i druhými někde uprostřed této cesty (pokud se samozřejmě získává).

Právě proto ve společnosti, kde se lidského typu struktury psychiky v osobnostním rozvoji nedosahuje k začátku pohlavního dospívání, ženy statisticky častěji dávají správné odpovědi na otázky typu „je- není třeba“ něco udělat nyní a v budoucnosti, aniž by uměly argumentačně podložit své závěry, a muži statisticky častěji jsou schopni objasnit, co a jak bylo třeba dělat v minulosti pro to, aby to dopadlo lépe, než to dopadlo ve skutečnosti.

Nicméně charakter té části spektra činností (včetně vojenské), která připadala v dávnosti na muže, byl takový, že jejich vnímání a tvůrčí potenciál byl zavlečen do těch druhů činností, kterými se zabývali bezprostředně: zasnít se na lovu divočáka o světlé budoucnosti znamenalo v lepším případě nic neulovit, a v horším stát se mrzákem a zátěží pro ostatní; to se týká i boje. Proto se mužům možnost popřemýšlet o smyslu života obecně otevírala jen tehdy, pokud dosáhli váženého věku nebo se v důsledku utrpených traumat nebo jiných narušení zdraví nemohli zabývat pracovní činností za hranicemi osídlení. Žena mohla, sedíc za stavem nebo přeslicí, snít o budoucnosti a protože myšlenky jsou materiální, pak pokud snila v rozpoloženém otevřeném životě, pak tok života reagoval na její sny.

Podmíněnost života každého jedince prosperitou obcí celkově se

³²Tu komponentu ženské činnosti v dávné Rusi dobře ukázal A.S.Puškin ve své Rusalce.

projevovala i v odhodlanosti při obraně obcí a jiných členů obcí, až do *obětování sebe sama*, a také v přiznání vedení nejen práva, ale i *povinnosti* obětovat lidi v reálné akci (tj. poslat je na jistou smrt) v těžkých situacích v zájmech zachování života obcí.

* * *

Ta oblast života společnosti, která se nyní nazývá „krizové řízení / krizový management“, v důsledku toho, že se přiznává odlišnost principů, na jejichž základě se organizuje každodenní normální řízení, a principů, na základě kterých konají „krizoví manažeři“, je ještě další ipostáz projevení se Ruského ducha. Má mnoho společného jak v aspektu obrany před agresí, tak i v aspektu překonávání následků živelných pohrom. V obou variantách kroky spadají do pojmu „bránit Vlast“.

„Bránit Vlast“ v sobě zahrnuje i přijímat první boj z vlastní iniciativy na svou zodpovědnost, pokud všichni (včetně vyššího vedení) „spí“ nebo jsou dezorganizováni, a agresor má drtivou převahu; a pokud nepřijmou a nevydrží první boj, pak Vlast jako inkarnace Pravdy Boží nebude moci být vytažena v budoucnu ze strašných katastrof, do kterých se dostane výlučně proto, že lidé v ní žijící se odklání od Pravdy Boží. To se týká i živelných pohrom.

Řešení katastrof začíná z mobilizace zdrojů a vytvoření strategické obrany. V Ruském duchu – duchu (egregoru) mnohonárodnostní Ruské civilizace ten úkol během vši zapamatované historie řeší specifické jádro egregoru překonávání překážek (včetně vojenských katastrof), které přijímá řízení záležitostmi na sebe v důsledku krachu všeho ostatního řízení a samořízení ve společnosti.

Algoritmika toho úzce specializovaného jádra egregoru překonávání katastrof má charakter analýzy vztahů a řízení vnějšími (ve vztahu k jádru) procesy. A to jádro kromě úkolu „neústupně bránit Pravdu Boží a Vlast“ téměř nemá jakýkoliv jiný obsah.

V důsledku toho, že to jádro, které objektivně přebývá v egregoru Rusi, téměř nemá obsah, disponuje dvěma specifickými vlastnostmi:

- je téměř neviditelné, protože odhalení vztahů (tím spíše neaktivovaných) je záležitost delikátnější než odhalení a analýza

3.4. Kompaktně-občinný charakter života a jednota kultury různých občin

obsahu;

- jeho algoritmika lehce pasuje s algoritmikou jiných egregorů, řídící jejich obsah v souladu se svým velmi prostým systémem základních řídicích kategorií, které je možné charakterizovat jako:
 1. nebezpečí, hrozící Vlasti: v minulosti to z větší části byl nepřítel-dobyvatel, a také tupé (v smyslu bezmyšlenkovité) nástroje nepřitele nebo interference (rušení, překážky);
 2. faktory, jejichž ovládnutí odstraňuje jak samo nebezpečí, tak i vliv jeho destrukčních faktorů: v případě vojenských akcí jsou to objekty a subjekty nepřitele, jejichž ztráta dělá válku pro něj nepřijatelnou.
 3. To, co není možné ochránit v procesu překonání katastrofy: v případě vojenských akcí - „tráva na poli boje“;
 4. jádro stability eggoru překonávání katastrof – koordinátoři a specialisté: ve vztahu k válečným katastrofám jsou to vojíni pole boje, producenti zbraní a další týl, velení frontu, velení týlu, koordinátoři frontu i týlu³³;
 5. zdroje (včetně lidských), podléhající mobilizaci a využití v procesu odstranění nebezpečí a vlivu na jeho napadající faktory: v případě války jsou to všechny prostředky vlivu na nepřitele a jeho potlačení a likvidace;
 6. zdroje, podléhající bezpodmínečné žaštitě a ochraně před

³³Přítom ve vztahu k těm, kdo patří do jádra stability toho eggoru, všechno to, co se v kulturách Východu a Západu projevilo jako samurajové, ninjové, bojovní mniši, jezuiti, asasíni, členové válečných řádů a bratrstev, „elita“ SS a nejefektivnější specnaz současných armád nebo tajných služeb, - představuje něco ve stylu dětských her na vojáky a zbojníky: samozřejmě pokud soudíme efektivitu podle konečných výsledků.

Když v rozvrácené zemi „nejlepší specnaz“ úderem dlaně prolamuje železobetonové desky, a v organizovaných demonstrativních kláních se zahraničním specnazem jeho členové padají jak balíky sena od lehkých dotyků, nechápajíc co se děje – to je efektní.

Ale když politici-agresori a na nich pracující magnáti byznysu a vojenští vůdci nepřitele sami přijímají a realizují rozhodnutí, sebevražedné pro jejich vlastní plány – to je efektní. *Ale otázka: „Proč a pod vlivem čeho postupují právě tak?“ pro většinu nevyvstane, dokonce ani v prostředí profesionálních analytiků. Pro chápání tohoto je třeba myslet nejen globálně, ale být i v ladu se Zámyslem.*

vlivem na ně nebezpečí a jeho napadajících (destrukčních) faktorů: v případě války – podléhající ochraně před vlivem nepřítele.

Tento egregor, jako i všechny další eggregory v davově-“elitární“ společnosti, pracuje jako naprogramovaný automat mimo vůle lidí, plnících v jeho algoritmicke ty či ony role (funkce), ačkoliv lidé jsou schopni změnit jeho algoritmiku, stejně jako mohou změnit algoritmiku jakéhokoliv eggregoru, zrozeného společností. A on pokrývá *všech šest kategorií (priorit) zobecněných prostředků řízení / zbraňových prostředků*, které jsou rozvity v kultuře k okamžiku jeho aktivizace během té či oné přírodní či sociální katastrofy.

Vše, co je podloženo nebo kvůli chybě vztaženo jeho algoritmicke v kategorii č.1 podléhá neutralizaci nebo zničení v souladu se strategií, jejíž charakter se určuje z jedné strany charakterem a silou nebezpečí (v konkrétním případě – silou nepřítele), a z druhé strany – zdroji, jimiž daný egregor disponuje.

Vše, co se vztahuje ke kategorii č.3 se může ztratit během překonání katastrofy (konkrétně, během válečných akcí to je „tráva na poli boje“), pokud se to z těch či oněch důvodů nepodaří zachovat.

Vše, co se vztahuje v algoritmicke eggregoru ke kategorii č.4 – jádro stability – nemá žádná práva, kromě Práva, rovnocenného posvátné povinnosti bránit Pravdu Boží a Vlast v řečišti činné algoritmicke toho eggregoru v konkrétních historických okolnostech – tomuto tvrdému kritériu „kádrové politiky“ eggregoru odpovídají zdaleka ne všichni, přiznání davově-“elitární“ společností profesionály-politiky a profesionály tajných služeb a vojenského díla, ale odpovídají mu některé osoby, které nemají žádné zjevně viditelné příznaky příslušnosti k sféře řízení, sféře tajných služeb a válečnému dílu. V této kategorii je každý dlužný být připraven na to, projevit se, buďto samostatně nebo v organizačních pořádcích v libovolných Životem zformovaných podmínkách, maximálně efektivně v algoritmicke toho eggregoru až do sebeobětování³⁴. Neschopnost osvobodit svou algoritmicke psychiky od nadvlády mínění „co já jeden můžu změnit“?³⁵ (ve vojenských aspektech - „jeden v poli není vojín“...) - je

³⁴Ale sebeobětování není pro jedince žijící pod jeho vedením samocílem, což je odlišuje od posledých biblickým pseudokřesťanstvím, kteří hledají každý svou „Golgotu“ místo toho, aby jednoduše žili v řečišti Záměru.

³⁵Názory takového druhu jsou ve své podstatě přiznáním v ateismu (z větší

3.4. Kompaktně-občinný charakter života a jednota kultury různých občin

spolehlivá ochrana od proniknutí do toho jádra subjektů cizích i jemu, i Spravedlivé povinnosti člověka být zástupcem Božím na Zemi.

Vše, co se vztahuje k zdrojům, podléhající mobilizaci a využití v překonání aktivního nebezpečí a jeho zasahujících faktorů, se zapojuje jádrem stability do různorodých procesů na základě principu *„podřizuj se sám³⁶ a podřizuj druhé*“, což zabezpečuje stabilní automatismus vypracování a realizace strategie překonání katastrofy, včetně strategie porážky nepřítel. Ti, koho algoritmika egoru řadí k této kategorii, mají právo sabotovat princip „podřizuje se a podřizuj druhé“, ale důsledkem takové sabotáže přecházejí do kategorie č.1 (nebezpečí, jeho faktory vlivu; nepřátelé, bezduché nástroje nepřátel a rušící vlivy) nebo do kategorie č.3 – to, co je nemožné ochránit ve zformovaných podmínkách (v případě války - „tráva na poli boje“).

Vše, co je zařazeno ke zdrojům, podléhající bezpodmínečné ochraně před vlivem na ně nebezpečí a jeho vlivových faktorů, disponuje nejvyšším významem, protože po organizaci strategické obrany a následného překonání přírodní nebo sociální katastrofy (porážka nepřítel) právě na nich leží zabezpečení rozvoje vsí plnoty a různorodosti života v *nové kvalitě* zachráněné Vlasti. V nějakých situacích se mohou kategorie 2 a 6 částečně nebo plně překrývat.³⁷

* *
*

V obvyklé – ne mimořádné situaci – je pro občinný život charakteristická podpora občinou a členy osobně jiných lidí – podle své štědrosti nebo podle možností. Vedle toho je pro občinnou etiku

části neuvědomovaném v takové kvalitě). Jeden může skutečně udělat málo. Jeden spolu s Bohem může udělat mnohé. Konkrétně, Korán opakovaně charakterizuje Boha jako pomocníka člověka, konkrétně: „Ano! Bůh je váš patron. A on je nejlepší z pomocníků!“ (3:150)

³⁶Ve vyšším vnítriosociálním smyslu – podřizuje se identifikované nutnosti a smysluplnosti rozvoje společnosti. Tj. je to jinak vyjádřený požadavek konceptuální samodisciplíny.

³⁷Detailněji o tom aspektu projevů Ruského ducha v materiálech KSB viz práci VP СССР “О задачах на будущее Концептуальной партии «Единение» и безпартийных приверженцев Концепции общественной безопасности”, kapitola 6. - „Specnaz “ Dávné Rusi? - nemáte ani ponětí, co to znamená.

také charakteristické odmítání parazitismu a odmítnutí podpory těm, kdo je identifikován v takové kvalitě. V souladu s tím:

Mluvíme-li o „kádrové politice“ obcí, pak v ní je hlavní ne to, že obec má právo přijmout člověka, ale v tom, že má právo ze sebe vyhnat každého, kdo nepodporuje v ní přijaté normy pracovní a životní etiky.³⁸

Řízení *záležitosti* v takové kompatně žijící obci, a ve své podstatě její samořízení, bylo založeno jak na personálně-adresném, tak i na cirkulačním (pro všechny) šíření informace a mohlo být efektivní jen za podmínky důvěry vedoucích a vedených, a stejně tak při absenci:

- za první, lživosti jako způsobu zahladit a skrýt své chyby nebo ovládat lidi jako nástroje pro dosažení jakýchkoli svých nebo skupinových cílů,
- a za druhé, osobního uspokojení, na jehož oltář společnost dopouští obětovat vše, až do života jiných lidí, biocenóz a planety Země.

Ve své podstatě to znamená, že uvnitř obce může být více či méně zřetelně projevovaná profesionální specializace, ale hierarchie osobnostních vztahů existovat nemůže; každý člověk je pro obec, která nepřekročila limit velikosti, drahý.

Zde je třeba zvláště obrátit pozornost na neodělitelnost* nerozlučnost v životě obce vzájemně příčinnodůsledkové podmíněnosti – tj. algoritmické zacyklenosti reprodukce v životě:

1) vzájemné důvěry vedoucích a vedených

2) absence v systému společenských vztahů vědomé lži (chyby být můžou) a „idolu“ *personálního zisku*, který ve společnosti nemůže existovat bez úmyslných nebo vynucených, včetně masových, lidských obětí a výsměchu lidem, Přírodě regionů i Planetě.

Ale semínkem, ze kterého vše vyrůstá, je zde pravdivost lidí při vzájemné komunikaci, *neznačící výjimky*. Pokud toto není, pak:

³⁸To nechápou mnozí dodnes. Konkrétně v Rusku během nevolnictví neměla obec právo a možnost vyhnat ty, kdo nepodporoval její normy etiky, a stolypinské reformy, které to právo nedaly, povolily jedincům odcházet, což není jedno a totéž.

3.4. Kompaktně-občinný charakter života a jednota kultury různých občin

- lež se nevyhnutelně dostává do základů řídicích rozhodnutí, což vede k chybám řízení a ke škodě, kterou trpí občina celkově nebo ti či oni členové osobně;
- lež se ocitá pod ochranou kultu „idolu“ něčího osobního nebo skupinového zisku a samolibosti, což dělá chyby v řízení nejen neodstranitelnými, ale povznáší je to do statusu systémového faktoru;
- v důsledku chyb v řízení a záměrné škody, nanášené společnému dílu v důsledku samolibosti a jí doprovázející vědomé lži, chyby řízení a škoda se v procesu řízení hromadí, což za sebou vleče nedůvěru k vedení ze strany vedených, sabotáž jejich rozhodnutí (také ne vždy ospravedlnitelná okolnostmi), spontánní erupce a organizaci řízení, alternativního ve vztahu k historicky zformovanému *ve stejném sociálním systému*, a to vede k:
 - buď k rozpadu dosavadní obcíny, vzniku nové a vzniku nějakého množství vyhnanců z řad lhářů a samolibých, pro něž v nové občině není místo³⁹;
 - nebo k přechodu skupiny lidí, tvořících občinu, k řízení na jiných principech, jejichž realizace likviduje občinný charakter jejich života..

To je celkově i vše principiálně významné, co je možné říct o životě kompaktní obcíny, žijící z plodů své práce, nezávisle na tom, k jaké kultuře občina patří a v jaké oblasti a s jakými přírodními podmínkami občinný způsob života vznikl. Ale to všechno v každé kultuře, kde vznikl stabilní občinný styl života, doprovází určitá specifika, odlišující jednu kulturu od druhé. To se týká i kultury kompaktně-občinného života, ve které vznikl původně ruský charakter.

Nás však bude zajímat ne to, že slovanské ženy si v dávnosti vlétaly do vlasů *specifické ozdoby* a každá kmenová skupina Slovanů se odlišovala od jiné mimo jiné stylem těchto ozdob, o čemž ví málokdo; a Maoři na Novém Zélandu dělali tetování, což vědí téměř všichni z románu Julese Verna „Děti kapitána Granta“; někdo měl sekery specifické podoby nebo unikální vzor na nádobách, o čemž vědí jen historikové – úzcí specialisté ohledně dohistorických kultur.

Nás bude zajímat specifika meziobčinných vztahů a civilizační specifika kultury, ve které vznikl a projevil se původně ruský charakter.

³⁹To ve svém důsledku vede ke konfliktu na život a na smrt „vyhnanci – občina“.

3.5. Meziobčinné vztahy a Ruský duch

Avšak po zjištění té etiky, na jejíž základě občina (včetně i nekompaktních) může žít v následnosti generací, není třeba si život lidí a společnosti celkově příliš idealizovat.

Takové „mládenecké zábavy“ jako pěstní boj „stěnka na stěnu“, ulice proti ulici, vesnice proti vesnici, a ve městě – čtvrt' proti čtvrti, povýšené do statusu svátečních rituálů⁴⁰ nebo způsobu trávení volného času, a které se v takové roli dochovaly do poloviny 30. let 20. století dokonce ve velkých městech⁴¹, to je také z té dávné epochy. Zloba se do těch „zábav“ nevkládala, za projevení v nich zloby nebo krutosti mohli viníka sami zabít nebo zmrzačit, ale ne hned během boje stěna na stěnu, ale později, po objasnění, za co je viník trestán. Krev se v těch „zábavách“ prolévala skutečná, zuby létaly, nosy, čelisti, a žebra se lámaly doopravdy, ale bojovníku trpícímu porážku stačilo nezvednout se ze země poté, co ho někdo srazil nebo opadl, čímž dal nejevo své přání neúčastnit se boje dále. A pokud někdo sedícího nebo válejícího se na zemi člověka udeřil, pak u něj nadlouho mizela chuť udělat něco podobného; a možná že se už nikdy nemohl účastnit podobné „zábavy“: vlastní nebo cizí by ho zpracovali tak, že by měl dost⁴². To učilo lidi sebeovládání, zdrženlivosti a určité starosti o své.

Ze stejné epochy je i další tradice, která také přežila do dnešních dnů (včetně v mnohých městech): v určité datum, obecně známé nositelům tradice, zpravidla v noci oddíl mladíků proniká na území „nepřítele“ a tam „vtipkuje“: rozhází naskládané dříví, zapře dveře z jizby, něco ukradne nebo odežene (skot, ...). Dnes ta tradiční „zábava“ již ztratila svou společenskou prospěšnost, zdegenerovala do destruktivního vandalizmu a chuligánství. A v těch místech (hlavně města) kde se praktikuje dodnes, představuje zvláštní „bolehlav“ na

⁴⁰Jedna z výrazných scén pěstního boje stěna na stěnu je ve filmu Nikity Michalkova „Lazebník sibiřský“.

⁴¹Podle svědectví současníka událostí, když se v polovině 30. let učil v Leningradu ve vojenské škole, jeden ze spolužáků chodil pravidelně ve svátky a volné dny na jedno z tradičních míst „kolébky revoluce“, kde se scházeli přívrženci pěstního boje a bojovali stěna na stěnu *s plným vzájemným respektem*.

⁴²V současnosti ta tradice, nesená kolektivní psychikou společnosti, ztratila užitečnost a získala dříve jí nevlastní kvality nelitostné krutosti a zločinnosti mladistvých.

jednu letní noc pro místní milici

Jedna z reálných příhod ze 70. let. Městská ulice, která se rovnoměrně svažovala k řece, v délce přes 2 km, výškový rozdíl 60 metrů. Během noci takových rituálních her, mládež pustila podél cesty „střelu“ - bečku s kvasem váhou okolo 500kg, která byla zanechána na prodejním místě, protože kvas ještě zbyl. Obešlo se to bez obětí a zranění a kromě bečky nebylo nic zničeno, měli štěstí.

Je pochopitelné, že z takových tradic, tím spíše z jejich zdegenerovaných variant jsou nyní jen problémy, ale vyvstává otázka, odkud se vzaly a proč vznikly? Při vši zdánlivé divokosti, kdysi v daleké minulosti byly svérázným vyjádřením starání se o lidi, byly společensky užitečné. A právě proto vznikly, existovaly a byly udržovány stovky let.

Ale nejde o to, že mnozí lidé prožívají určitý věk, kdy síla už je, a rozum a odpovědnost ještě ne⁴³, v důsledku čehož vznikají společenské instituty, ve kterých se „mladická síla“ může naplno vydovářet, aniž by to hrozilo vážnými nepříjemnostmi všem ostatním.

Ačkoliv způsob života v lesích Východoevropské roviny byl takový, že vojenské nájezdy jejich obyvatelů s cílem získat majetek byly z ekonomické stránky nevýhodné, epizodické konflikty mezi občinami nemohly nevznikat, kvůli různým příčinám. V souladu s tím existovala i vnitřní potřeba disponovat návyky vedení boje i z toho důvodu, zamezit u sousedů pocitům beztrestnosti a všemohoucnosti.

Kromě toho, obchod za hranicemi svého „etnického území“ se vedl i tehdy, a v té době bylo možné obchodovat jen pod krytím vlastní vojenské síly, protože v opačném případě by se kupci spolu se zbožím stali za hranicemi vlastní kultury garantovaně něčí kořistí.

Také není třeba zapomínat, že v sousedství žili i nositelé kultur založených na jiných principech. Dále na jih žijící kočovníci-pastevci potřebovali nejen koně, krávy a ovce, ale i otroky: v menším množství pro potřeby vlastního hospodářství; ve větším na prodej svým sousedům (příjem z prodeje otroka byl během celé historie vyšší než příjem z prodeje berana)⁴⁴.

A nakonec i dívky-krásky a ženy z jiných kmenů a z jiných občin

⁴³Jeden z vtipů Marka Twaina: „Když mi bylo 15, otec neočekávaně zhloupl.

Když mi bylo 18, rozum se mu postupně začal vracet.“

⁴⁴Pokud dohistorickou epochu ruské kultury historická věda vztahuje k prvním stoletím našeho letopočtu, pak podle konsenzu téže historické vědy otrokářské státy existovaly v té době již tisíce let.

byly vždy pro určitou část mužů přitažlivější, než vlastní soukmenovkyně, se kterými si hráli v ranním dětství. A tu potřebu – geneticky-biologicky podmíněnou – se ne vždy dařilo uspokojit mírovými prostředky.

V souladu s těmito historicko-kulturními a přírodně-geografickými okolnostmi stepní nomádi podnikali vojenské nájezdy s cílem pochytní otroků, pronikající desítky až stovky kilometrů do lesů⁴⁵. Ale ačkoliv les představoval přirozený fortifikační systém, tak jako každý „opevněný rajón“ negarantuje pro nepřítele absolutní neproniknutelnost, tím spíše že v lesostepních oblastech, kde masivy lesa a stepi se navzájem prolínaly, v důsledku čehož jasně projevená hranice les-step neexistuje; a nakonec ačkoliv v lesích i cesty nebyly, zvířecí stezky byly, protože kanci a losi žijí v lesích východoevropské roviny i nyní, a kde projde los, tam projde i skupina jezdců; a v minulosti žili v lesích i větší kopytníci – buvoli, zubři a tuři. Takže s uměním orientace se mohla skupina nájezdníků dostat velmi hluboko do lesů, v důsledku čehož ani stovky kilometrů od začátků lesních masivů nebylo usedlé obyvatelstvo garantovaně chráněno od vzetí do zajetí a vypálení obydlí během nájezdů stepních kmenů. Nájezdy ze stepí bylo třeba zachycovat jak v počáteční fázi, tak v samotných lesích, a často bylo třeba osvobozovat zajatce z kolon odváděných kočovníky, protože každý člověk byl při kompaktně-občinném způsobu života cenný. Jedním ze způsobů jak se zabezpečit před nájezdy, bylo je „profylaktovat“, tj. organizovat pochody do stepí, vypalovat ji na desítky kilometrů při vhodném směru větrů, kazit zdroje vody atd., což přirozeně vyvolávalo podráždění stepních obyvatel, žijících poblíž lesní zóny, které se projevovalo v jejich odvetných a preventivních bojových akcích proti obyvatelům lesů⁴⁶.

⁴⁵Pracovní náročnost chovu dobytka je menší, než pracovní náročnost života v lesích. Proto volné lidské zdroje, jejichž vznik byl nevyhnutelný ve výsledku poměru porodnosti a úmrtnosti, bylo pro kočovníky jednodušší realizovat v nájezdech na sousedy než ve své tradiční kultuře. A přechod k jinému způsobu života v těch regionech vyžadoval vysoké technologie, které uvnitř dané kultury neměl kdo vynalézt. V důsledku toho jsou kočovné kultury slepá cesta rozvoje, ze které se samostatný únik ukázal historicky reálně nemožný.

⁴⁶Moralizovat na téma, kdo byl v právu a kdo ne, v těch konfliktech není nyní na místě, protože ta konfliktnost byla nevyhnutelná při chápání světa představitelů každé z kultur a jejich způsobu života. Ani jedna z kultur

Tj. potřeba v bojové přípravě výrostků a dospělých mezi občinníky, žijícími v lesích východoevropské roviny, objektivně byla. V souladu s reálnými potřebami účasti v bojích, občinníci se museli umět rychle transformovat z pracovního družstva do efektivní bojové družiny, a pro to bylo třeba vládnout i určitými návyky, včetně takových jako:

- Uměním tajně proniknout na cizí, možná i střežené území – odtud pramení společenská prospěšnost „junáckých vtípků“ na cizím území, které nejen nebyly vnímány jako přestupek a chuligánství, ale přijímaly se jako potřebné všemi, kdo „prospal“ invazi družiny a její „vtípky“ na hraně reálné agrese. Pokud se vtípky takového druhu odehrávaly na svém území, pak se jejich objekty měli šanci stát především ti, kdo narušovali v občině zavedené normy etiky, a také ti nově příchozí, kdo se ještě nestihli začlenit do občiny.
- Držet pevné bojové pořádky a vést boj, překonáváje reálnou bolest od utržených ran. **Pokud se to učí v prvním skutečném boji, pak nejsou žádné garance, že se ten boj nestane i posledním pro všechny účastníky:** stačí aby zakolísalo pár, a celá bojová formace se rozsype a další boj už nebude, protože pokud protivníci jsou stepní kočovníci, po boji uloví všechny ty, kteří se stačili rozutěct. **A pěstní boj „stěna na stěnu“ právě dával možnost naučit se držet bojovou formaci (v pěší formaci i v jezdecké jde hlavně o to stejné – osvojit princip), přetrpět bolest a vidět skutečnou krev, svou i cizí.** V pěstních bojích stěna na stěnu z neopatrnosti (své i cizí) vybívali zuby, oči, lámali nosy, čelisti a žebra, ale to nikdy nebylo cílem boje stěna na stěnu. A protože to bylo skutečně určeno pro ochranu společnosti jako celku, sami účastníci nemilosrdně trestali ty, kdo zanášel do boje zlobu a opíjel se cizí bolestí a ponížením. Právě proto ten, kdo upadl nebo se posadil během té „zábavy“ na zem, byl v kompletním bezpečí.
- To se týká i koňských zábav, které se dochovaly do konce 19. - začátku 20. století, jejichž účelem bylo dopředu zvyknout koně na to, nést jezdce v reálném boji a nepanikařit z kroků protivníka.
- Zvláštní roli hrály tance. **Zde poznamenáme jen tolik, že ukrajinský gopak v jeho kompletní životní variantě, a ne v specificky-akademicky esteticky „učesané“ podobě, představuje posloupnost útočných a obranných pohybů boje na blízko dávných Slovanů.** Ale v životě našich předků nebyla bojová umění

ještě nedorostla do chápání globální jednoty všeho lidstva.

obdobami těch, charakteristických pro kultury Východu a Západu a jejichž nositeli byla individua.

V prvotní Rusi byl jedinec nositelem podle své kvality převážně psychické životní praxe vcházení do určitého stavu, který je možné jen velmi úslovně nazvat „bojový trans“.

V tom stavu mohl vstupovat do boje, jsa kompletně nevědomým a netrénovaným ve všem, co se nyní vztahuje k bojovým uměním, protože když byl v takovém stavu, jeho egregory byly nositeli veškeré algoritmiky nutných obranných a útočných pohybů, a skrz tytéž egregory a noosféru celkově se zabezpečoval přístup k algoritmicke obranných a útočných pohybů **protivníka**. V důsledku toho, při ovládnutí takové osobnostní psychologické techniky nastolení určitého stavu, systematické mnohohodinové tréninky, spočívající v nanášení úderů dlaněmi a lokty do klád s trčícími kolíky **atd. A práce s partnery, byly jednoduše zbytečné, a standard všeobecné tělesné rozvinitosti a grandióznosti byl mnohem výše než dnes – díky jinému stylu života a jiného charakteru práce. Před pohledem dítěte, přebývajícího v takovém stavu, může couvnout dav dospělých, - nechápajíc co se děje a zapomenouc na své agresivní záměry pod vlivem zachvátivší je hrůzy, - proto, že Bůh je skutečně ne v síle, ale v Pravdě.**

□ A když byliny vyprávějí o tom, že ten či onen ruský bohatýr sám rozehnal nebo pobil pokud ne rovnou celé vojsko, pak početný bojový oddíl, není to umělecký výmysl: bývalo to, ale nebylo to ani tak projevem fyzické síly a nějakých sofistikovaných metod vedení boje, ale výsledkem vlivu psychiky jedince, přebývajícím v Ruském duchu, na psychiku jedinců v Ruském duchu nepřebývajících⁴⁷; a fyzická síla a osvojení metod vedení boje byly jen předpoklady k tomu. Proto čím více nepřítel znal a uměl ve smyslu ovládnání bojových umění, a čím byl

⁴⁷Odsud i vyprávění starých letopisů o tom, že v nejvýznamnějších bitvách pro osud Rusi se na straně ruského vojska účastnilo i „nebeské vojsko“.

3.5. Meziobčinná vztahy a Ruský duch

rozhodnější a agresivnější, tím větší měl šanci být zmrzačen nebo zabit během agrese proti nositeli Ruského ducha⁴⁸.

* * *

Přirozené a zákonité otázky:

- Kam to vše zmizelo v pozdějších dobách a proč to není reprodukováno v životě dokonce ani těmi, kdo jsou přesvědčeni o hodnověrnosti bylinných svědectví a bojových úspěších bohatýrů?
- A proč bylinná svědectví nepotvrzují protivníci?

Jde o to, že vcházení jedince do jakéhokoliv egregoru, včetně toho, který se nazývá „Ruský duch“, je v mnohém analogické tomu, co probíhá v počítačových sítích: jsou servery, které po navázání spojení žádají přístupové heslo, a někdy ho chtějí i opakovat během práce nebo přejít na jiný protokol výměny informací. Pokud se heslo nepředloží nebo je špatný protokol, pak - «Access denied» — porad' si sám a konej jak umíš.

Pokud mluvíme o Ruském duchu jako o určitém *kulturně podmíněném* egregoru, který *podporuje reprodukci kultury*, pak jeho algoritmika do sebe zahrnuje:

- tu etiku, která byla identifikována výše v oddílech 3.4 jako potřebná pro stabilitu občinné organizace života v následnosti generací;
- té etice vlastní upřímnost v chápání podstaty Dobra a Zla v jejich konkrétních životních projevech;
- upřímnou (nikoliv hranou) oddanost v přivrženeckví Dobru v *kompletnosti a vnitřní neprotiřečivosti algoritmiky psychiky jedince*.

Protože kompletní upřímnost, *celostnost psychiky (ve smyslu souladu a vzájemné provázanosti specializovaných algoritmů ji tvořících)*, *odhodlanost až do sebeobětování a občinná etika celkově* je to, co není vlastní lidem v jejich většině v davově-“elitární“ společnosti, pak s přechodem od občinnosti k davo-“elitariismu“ — stav «доступ закрыт» je objektivní, i když budete mít v pasu na každé stránce napsáno, že jste etnický Rus v 10.

⁴⁸V souladu s tím zranění v bojích stěna na stěnu, typu vybité zuby a zlomené čelisti atd., které zanechávaly na těle stopy po zbytek života, byly projevem toho nesprávného, co bylo v jeho aktivitě v procesu boje. Toto nesprávné chování, postupování bylo zase důsledkem nějakých nesprávností v psychice, v důsledku čehož člověk nemohl vejít do stavu, v němž ho zaštiťoval a vedl Ruský duch.

koleni a slova „Sláva Rusku!!!“ vytetovaný na hrudi staroslovanským písmem, nebo rituální kamennou sekerku, osobně vyrobenou pra-pra-předkem, která se předává v průběhu tisíciletí z otce na syna – následníka nějaké staroslovanské znacharské tradice: je to jedno - „доступ закрыт“. Ty nejsi ruský, protože tvého osobního ducha egregor, nazývaný „Ruský duch“, nepřijme.

Nicméně v období sociálních katastrof a vojenských porážek, když proud životních neštěstí smývá z duší lidí *veškerý nános bahna etických norem davo-“elitarismu“*, většímu nebo menšímu množství lidí se daří vcházet do Ruského ducha, což nese odpovídající důsledky pro ty, kdo proti nim koná agresí. Ale po završení *skutečně ohromujících činů* v důsledku nichž je katastrofa překonána, — v důsledku návratu k obvyklým etickým normám davo-“elitarismu“, — znovu nastupuje stav «доступ закрыт»⁴⁹.

Co se týká svědectví protivníků, pak:

- Ti, kdo zahynuli, o ničem svědčit nemohli.
- Ti, kdo úspěšně utekli v nepochopitelné (pro ně) hrůze, nemohli nic smysluplného říct, ale svědčili o hrozné porážce a vymýšleli příčiny pro její objasnění v míře schopnosti své fantazie. A od nich zděděný strach (na úrovni emocí) z ruských právě jako z vojenské síly, která je neporazitelná a údajně může být agresivní, je naživu dodnes téměř u všech národů-potomků sousedících s lesní Rusí a u jejich sousedů. Jsou předsudky přesvědčeni o nějaké zvláštní a hrozné agresivitě ruských, ačkoliv říct nic konkrétního o podstatě té agresivity a její hrozivosti nemohou, a reálná historie zná více příkladů agresivity obrácené proti Rusi a Rusku, kterou oni předkládají jako prevenci a profylaktiku. A ruské „zábavy“ typu pěstního boje stěna na stěnu a vtípků na hraně agrese jsou pro ně nepochopitelné, nepřijemné, přání účastnit se nevyvolávají a proto straší, což se projevuje ve frázích typu „Ti šílení Rusové“.
- Ti, kdo upadl do zajetí, ve své většině z-rus-štěli. Zajatce na Rusi nezabýjeli a nehnali předčasně do hrobu těžkou otrockou prací, ale

⁴⁹ «доступ закрыт» — «přístup odepřen»

Objasňujeme ten termín ne při prvním, ale při posledním použití proto, že jsme chtěli, aby čtenář (pokud příliš nezná ruský jazyk) pocítil alespoň zčásti to, co pociťuje člověk, když ten či onen egregor, o jehož dostupnosti je člověk přesvědčen, ho odmítá bez vysvětlení.

3.5. Meziobčinné vztahy a Ruský duch

odváděli do oblastí, vzdálených od jejich vlasti, kde se integrovali do panujícího kompaktně-občinného způsobu života a během několika let se stávali normálními členy občin: v občinném způsobu života je každý člověk cenný svým způsobem. O té praxi, zformované už v předhistorické době, svědčí letopisy období vzniku na konci 1. tisíciletí našeho letopočtu „elitární“ státnosti na Rusi.

3.6. Rus Veliká, Prvotní

Všechno, co je napsáno v této práci v kapitolách 3.4 a 3.5 a zčásti v 3.3 je v rozporu s mechanisticko-materialistickými představami o předhistorii Rusi a životě Slovanů v předhistorické době, vlastním tradiční vědě, přinesené do kultury Ruska z Evropy, počínaje epochou vlády Petra I.

Ale mnohé z napsaného v této práci není v souhlasu ani s tím, co propagují v poslední době ti, kdo jsou přesvědčeni o tom, že předkové dnešních Indoevropanů, včetně všech Slovanů a takzvaných „etnických Rusů“, po završení globální geofyzikální katastrofy a globální změně klimatu (přibližně před 13 000 lety) vyšli ze své arktické, nyní zatopené Vlasti a namířili si to na jih, realizujíc civilizátorskou misi ve vztahu k etnickým skupinám, nacházejících se na trase jejich migrace, které byly na nižším stupni rozvoje kultury.

Vyvracet tu verzi předhistorie lidstva a indoevropských národů by bylo hloupé právě díky tomu, že mnohé archeologické památky a příběhy legend a mýtů, které se zachovaly do našich dní, nemohou být interpretovány v souladu s geografii za předpokladu, že pochod dávných Árijů z arktické oblasti nebyl. Konkrétně v indických Védách jsou některá místa jednoduše beze smyslu, pokud se držíme verze historie, podle které Vědy vznikly na území současné Indie, protože vyprávějí o přírodních jevech, které jsou pozorovány jen v polárních oblastech (půlroční den a noc, polární záře atd.), kde bylo v době vytvoření Véd jiné klima, dovolující lidem žít, a ne přežívat, a jiná konfigurace masivů souše.

Všechny slovanské jazyky, včetně ruského, patří skutečně do jedné jazykové skupiny a jsou příbuzné sanskrtu. Rekonstrukce víry a obřadů dávných Slovanů a Indů, analýza mnohých tradic, mající kořeny v předhistorické době, dokazuje jejich totožný původ. Ale existuje i jeden důležitý a principiální rozdíl:

- Kastový systém v Indii existuje odedávna, a je popsán-předepsán i ve Védách, a jsou spisovatelé, kteří tvrdí, že byl přinesen do Indie Árijí, tj. byl přinesen z Arktidy;
- Kultura předhistorické Rusi, při veškerém souladu víry a rituálů s védickými, na nějaké etapě svého rozvoje v předhistorické době přestala být kastovou.

Hlavní ilustrace toho spočívá v tom, že staroruské žrečestvo žilo v samotném národě a reprodukovalo se při směně generací ne na

3.7. Transformace Rusi během mnohasetleté krize

principu klanové příslušnosti, ale na celonárodní; *neoddělovalo se od národa ani v organizačních formách profesionální korporace znacharů, zasvěcených do zbytku společnosti neznámých návyků a znalostí, ani ve formě zvláštní kasty „duchovních“, podobně jako se vydělovaly korporace druidů a šamanů a jak se formovaly dědičné kasty (brahmáni, levité, kněží RPC v Rusku v dopetrovských dobách)*

Volchvové, putující starci, v dávné Rusi byli sociálně-funkcionálně ŽREČESTVEM, a, jak svědčí bylyiny a letopisy, popisující události epochy vzniku „elitární“ státnosti na Rusi na konci prvního tisíciletí našeho letopočtu, nebyli od společnosti oddělenou sociální skupinou, v to období začátku krize Rusi prvotní.

A to je hlavní kvalita Ruské civilizace, která je v mnohém analogická koránickému tvrzení: „Bůh zná nejlépe, kde umístit své poselství.“ (Korán, 6:124)⁵⁰. A uzavřenost a hierarchičnost stavů a kast je překážkou realizace toho principu, přímá protiakce společnosti vůči realizaci Božího Zámyslu.

Kultur kompaktně-občinného způsobu života bylo v předhistorické a raně historické⁵¹ době mnoho. Ale ruská kultura, pokud není jediná, pak je jedna z mála, ve které se žrečestvo neoddělilo od ostatních ani korporátně, ani kastově. Ve vztahu k tomu faktu mají všechny další okolnosti druhotný nebo *doprovodný charakter (tj. mají čistě formální význam)*, pokud máme na paměti plnou funkci řízení ve vztahu ke společnosti.

* * *

Plná funkcia riadenia – to je svojho druhu pustá a priezračná forma, obsahovo naplňaná v procese riadenia. Inými slovami, je

⁵⁰To je k odpovědi na otázku: proč muslimové a ruští žili v jednom státě bez konfliktů během mnohých staletí? Také je užitečné obrátit pozornost na tu okolnost, že seslání Koránu (7. století n.l.) se odehrálo právě tehdy, když Rus původní spěla ve svém kulturním rozvoji k počátku krizové epochy, nebo krizová epocha právě začínala.

⁵¹Ve smyslu přítomnosti alespoň pozdějších textů, vyprávějících o životě v předchozí době na základě nezachovaných originálních písemných kronik, napsaných podle svědectví současníků událostí a samými účastníky událostí.

to matrice objektivně možného řízení - míra řízení, ako procesu *trojjedinstva matérie-informácie-miery*. Opisuje súvislé (nadväzujúce) etapy cirkulácie a premien informácie v procese řízení. Začína momentom rozpoznanja faktorov prostredia subjektom, čo vyvoláva u neho subjektívnu potrebu řízení a formovania vektora cieľov řízení subjektom-riadičom a pokračuje až do uskutočnenia vytýčených cieľov v procese řízení. Je to *systém stereotypov vzťahov a stereotypov premien informačných modulov*. Tie tvoria informačnú bázu riadiaceho subjektu, modelujúceho na ich osnove správanie sa objektu řízení (alebo modelujúceho proces samoriadenia) v tom prostredí, s ktorým interaguje (spolupôsobí) objekt (a cez objekt aj subjekt).

Plná funkcia řízení sa môže realizovať iba v **intelektuálnej schéme řízení** (rôznorodé schémy řízení prediktor –korektor – *predpovedateľ-upravovateľ*), ktorá predpokladá **tvorivosť systému řízení – subjektu-riadiča**, a to minimálne v nasledujúcich oblastiach:

- 1.rozpoznanie faktorov prostredia, ktoré vyvolávajú potrebu řízení alebo zmenu jeho charakteru;
- 2.formovanie vektorov cieľov;
- 3.formovanie nových koncepcií řízení;
- 4.zdokonaľovanie metodológie a návykov prognózy pri riešení otázky o udržateľnosti v zmysle predpovedateľnosti pri stanovení úlohy řízení aj (alebo) v procese řízení podľa schémy *prediktor-korektor*.

Ve vztahu ke společnosti, plná funkce řízení celostátní úrovně předpokládá následující kroky:

1. Rozpoznávání přírodní a společností zrozených procesů, v jejichž vzájemné vložnosti se rozvíjí společnost.
2. Formování stereotypu identifikace, tj. stereotypu objevení a rozpoznávání procesů.
3. Formování vektoru cílů řízení ve vztahu k nově objeveným

faktorům a jeho začlenění do celkového vektorů cílů.

4. Formování cílové funkce řízení ve vztahu k nově objeveným faktorům v její vloženosti v obecnější koncepci společenské bezpečnosti.
5. Uvádění koncepce do života, opíraje se na systém strukturního a bezstrukturního řízení.

Plná funkce řízení ve vztahu ke společnosti jako k samořízenému nebo z vnějšku řízenému systému se distribuuje po funkcionálně specializovaným druhům moci (což ale nijak neznamená, že by se musela distribuovat po profesionální specializaci těch či oněch skupin nositelů moci).

KONCEPTUÁLNÍ MOC v sobě nese:

- rozpoznávanie faktorov, vykazujúcich vplyv prostredia na spoločnosť;
- formovanie vektorov cieľov vo vzťahu k faktoru, vykazujúcemu vplyv - tlak;
- formovanie účelnej, cieľavedomej funkcie riadenia štruktúrnym a bezštruktúrnym spôsobom, t.j., koncepcie riadenia na dosiahnutie cieľa rozvoja spoločnosti. Konceptuálna moc vždy pracuje podľa schémy prediktor-korektor, tj. realizuje:
 - mnohovariantní prognózu;
 - volbu nejlepší varianty (z jejího pohledu) pro realizaci řízení a s ní spojených záložních variant;
 - korekci prognózy, kultury prognózy a kultury realizace řízení.

Ona je začiatok a koniec všetkých kontúr - obrysov riadenia, je to vyšší druh z jednotlivých druhov vnútrospoločenskej moci. Je AUTOKRATICKÁ, t.j. svojou povahou absolutistická a ignoruje „demokratické“ procedúry spoločnosti, ktoré ju nevidia, alebo si neprajú priznať jej autokraciu.

Hlavný problém skutočne demokratického zriadenia spoločnosti nie je

v spôsoboch a termínoch hlasovania.

Hlavný problém zostrojenia opravdivej vlády národa je v zostrojení takej organizácie života spoločnosti, pri ktorej je absolutizmus konceptuálnej moci dostupný všetkým, následkom čoho sa absolutizmus nemôže stať antinárodným. Tu je koreň demokracie-vlády národa, lebo prediktor-korektor konceptuálnej moci je začiatkom i koncom všetkých vnútrospoločenských čít samoriadenia.

IDEOLOGICKÁ MOC oblieka koncepciu do prítlačlivých foriem pre široké národné masy. V podmienkach davo-„elitarizmu“ môže byť obsah koncepcie koľko libo vzdialený od prítlačlivosti foriem, v ktorých ona je davu predstavovaná. Sprostredkováva populácii koncepciu vo formách prijateľných ich stereotypom, zvykom, kultúre.

ZÁKONODÁRNA MOC privádza pod koncepciu strohé právne formy.

VÝKONNÁ MOC uvádza štruktúrne i bezštruktúrne koncepciu do života, opierajúc sa o tradície a zákonodárstvo.

VYŠETROVACO – SÚDNA MOC dohliada na dodržiavanie tejto „zákonosti“ v živote spoločnosti.

Dostatočne všeobecná teória riadenia je i tým dobrá, že je dostatočne všeobecná. Ak hovorí, že príslušné deje sú prítomné v plnej funkcii riadenia, no v reálnom procese riadenia ich niet, tak to znamená, že nie všeobecná teória sa pomýlila v danom konkrétnom prípade, ale to, že riadenie je vykonávané nie podľa plnej funkcie.

Súhrn súdnej, výkonnej, zákonodárnej a ideologickej moci nezabezpečuje uskutočňovanie plnej funkcie riadenia v živote spoločnosti. Z toho vyplýva, že pokiaľ niekto z vedenia spoločnosti, o väčšine jej členov ani nehovorí, nemôže zrozumiteľne prehovoriť o konceptuálnej moci v tejto spoločnosti, o jej činnosti, tak taká spoločnosť je NESAMOSTATNÁ A SKUTOČNÚ SUVERENITU NEMÁ. Reálna suverenita je kontrola nad všetkými líniami spoločenského riadenia, čo je nemožné bez *v následnosti – v kontinuite pokolení udržiavateľa prediktora-korektora konceptuálnej moci.*

*

*

*

3.7. Transformace Rusi během mnohasetleté krize

Úměrně tomu, pokud nositelé konceptuální moci, nechť dokonce i ohraničené jejich historicky dostupným (v rozvoji kultury) chápáním světa, žijí v národě, pak žádný davo-“elitarismus“, jako projev nároku jedněch osob na převahu na jinými a souhlas druhých s tím, být v poníženém postavení, není možný. Pokud se někdo rve k moci a nadřazenosti nad druhými, pak představitelé konceptuální moci ho usadí na místo až do hranice jeho vyhnání z občiny nebo fyzické likvidace. To je očividné všem pro koho slova „plná funkce řízení“, „konceptuální moc“ nejsou prázdnými zvuky, ale jevy v životě, které je možné ucítit, uvědomit si a osvojit.

Ve své podstatě to znamená, že původní ruská kultura a původní ruský charakter vznikly v prostředí, kde panovala védická kultura, jejíž stopy a prvky zachovala kultura tzv. „etnických ruských“ dodnes. Ale:

Ruská kultura původní a v jejím historickém rozvoji, jako taková nebyla druhem védické kultury právě v důsledku odkrytosti sociálních funkcí konceptuální moci pro všechny členy společnosti, kdo byl schopen popracovat, aby ji ovládl a využíval v zájmech všech, nezneužívaje nejvyšší vnitrospolečenskou moc a způsoby její realizace.

Ale jak konkrétně začala rusifikace Slovanů, to je záhada historie. Zda to bylo důsledkem toho, že „*anténní pole*“, *zformované Slované, kteří osídili východoevropskou rovinu, změnilo jejich vnímání a chápání světa*⁵², nebo měl místo přímý vliv Shora, s jistotou říct nemůžeme. Ale v důsledku vznikla na východoevropské rovině na převážně slovanském etnickém základě dohistoricky Ruská – *od začátku mnohonárodnostní – civilizace.*

* * *

⁵²Kloníme se k tomu názoru, protože ani v ústní, ani v písemné tradici dochované do našich dní nejsou upomínky o Zjevení Shora. Jediná výjimka je společnost „Všejasvetná gramota“ (“Всеясветная грамота”) trvající na tom, že před 7500 lety (k r.1991), tj. v roce 5508 do našeho letopočtu se odehrálo Zjevení, ve kterém byla dána Všejasvetná gramota lidstvu, které se dalo na cestu technického rozvoje civilizace a – jako důsledek – své biologické degradace. Ale Všejasvetná gramota nepatří mezi subkultury, které jsou dostupné pro osvojení pro všechny, během posledního tisíciletí.

Dohistorická civilizace Rusi prvotní se samořídila na základě:

jednoty kultury, zahrnující s sobě:

- **odkrytost konceptuální moci = žrečeských funkcí všem, kdo si je mohl osvojit;**
- **občinnou etiku, jedinou pro všechny členy společnosti, ve které ti, kteří nedisponovali žrečeskou mocí v důsledku osobitostí svého osobnostního rozvoje, uznávali moc/vládu žrečů vzhledem k jejich společensky prospěšné činnosti.**

* *
*

To bylo pro svou dobu velmi efektivní samořízení. Rodová-kmenová svébytnost v té kultuře existovala, ale oddělení rodů a kmenů, přecházející do systematických konfliktů o území a moc jedněch nad druhými, nebylo.

Jinak je nemožné pochopit, jak v epoše, kdy nebyl centralizovaný stát, byly postaveny a fungovaly jako strategické obranné linie takzvané „Hadí valy“. Výše identifikovaná řídicí-algoritmická specifika ruské kultury to objasňuje⁵³, a Hadí valy se jeví hmotným pomníkem efektivnosti (v otázkách řízení) kultury dohistorické civilizace prvotní Rusi, jež nepotřebovala „elitární“ státnost.

Novgorodská a Kyjevská Rus, kde na konci prvního tisíciletí našeho letopočtu probíhal vznik „elitární“ *monocentrické* státnosti, která se ve svém historickém rozvoji proměnila v „elitární“ státnost

⁵³Žrečestvo vypracovalo řešení, odpovídající chápání blaha národů civilizace, žijící na základě jednoty kultury a jednoty žrečestva, a putující kalikové to rozhodnutí donesli do všech občin – občiny poskytly lidi a lidé to řešení realizovali v životě, zmaterializovali.

„Putující kalikové“ (Калики перехожие) – to nejsou vandrující mrzáci, ne dávní bezdomovci, ale mobilní komponenta staroruského žrečestva. Ruský a arabský jazyk jsou vzájemně spojené a jeví se geneticky systémovými jazyky mozku lidí nezávisle na jejich etnické příslušnosti (viz knihy N.N.Vaškeviče „Systémové jazyky mozku“ a „Za sedmi pečetěmi“): slovo, znějící v arabském jazyce jako „kalju“, znamená „mluvím“, tj. „říkám“. Obecně známá bylinná epizoda o vyléčení a přizvání na službu Ilji Muromce ukazuje misi „putujících kaljuků“ dostatečně jasně.

3.7. Transformace Rusi během mnohasetleté krize

současné Ruské federace, se zformovaly během krize a rozpadu té etnicky převážně slovanské a kulturou ruské **odpočátku mnohonárodnostní civilizace**, jsou její periferií.

3.7. Transformace Rusi během mnohasetleté krize

Ve své podstatě tvrdíme, že:

1. Výše identifikované a popsané principy organizace společenské samosprávy, na jejichž zásadách se vyvíjela *civilizační komunita mnohých národů – prvotní Rus*, jsou efektivnější a zajišťující větší bezpečnost pro podporující ji jednotlivce i společnost než principy, vetknuté do základů organizace řízení v jiných kulturách a především – ve védické (znacharské) a biblické, jako nejzřejmějším druhu védické kultury.
2. Přejít k nim v celosvětovém měřítku - je ekvivalentem překonání současné globální krize rozvoje lidstva na základě davo-"elitářské" kultury a ve své podstatě je uvedením do života ideálů, vyjádřených ve Zjeveních (Vnuknutích), Shora daných celému lidstvu skrze Krista a Mohameda.

Ovšem historie Rusi původní a na jejím základě vzniklého Ruska posledního tisíciletí je taková, že se nemůžeme vyhnout otázkám: *Jsou-li principy ruského uspořádání civilizace efektivnější, pak:*

- *Proč původní Rus upadla do krize?*
- *Proč vznikly knížecí bratrovražedné spory?*
- *Proč bylo mongolsko-tatarské jho⁵⁴, pod kterým vznikl stát – centralizovaný (monocentristický), byt' i mnohonárodnostní – pod jehož vládou žijeme i my v období*

⁵⁴ O jeho podstatě se přou historici-tradicionalisté a jejich oponenti. Oponenti tradicionalistů argumentují, že jho neexistovalo, kultura byla dvojjazyčná (ruská a turecká), a horda - soukromá armáda Ruska; trestné expedice hordy - potlačování separatismu těch či oněch konkrétních dědičných knížat, které se přirozeně neobešlo bez úhony obyvatelstvu, poddanému dědičným knížatům. A koncepce zahraničního jha se objevila mnohem později následkem toho, že došlo ke změně dynastie (Rurikovce nahradili Romanovci - další reprezentanti Západu), kteří museli pro ospravedlnění svého práva na vládu nově přepsat historii, následkem čehož byla historie předchozí dynastie interpretována jako jho cizinců a boj proti němu. Takové názory na jho příznivců «nových dějin» A.T.Fomenkova, G.V.Nosovského a A.Buškova ("Rusko, které nebylo - 3. Přeludy a duchové", Moskva, «Olma-Press», 2004).

3.7. Transformace Rusi během mnohasetleté krize

zhruba posledních pěti set let (od dobytí Kazaně Ivanem Hrozným v r.1552) při všech jeho bolestných «metamorfózách»?

* *

*

Nicméně nejen nelze pouze odpovědět na tyto otázky, ale ani objasnit principy organizace samosprávy společnosti v ruské civilizaci (a v návaznosti na to – položit tyto i další otázky o její minulosti a o budoucím osudu), pokud nemáme osvojenou životní dialektiku poznání, dostatečně všeobecnou teorii řízení a neporozumíme tomu, že lidstvo je supersystém, zahrnutý v supersystému biosféry Země i Kosmu, a supersystém lidstva v sobě rovněž zahrnuje supersystémy, vzniklé na základě identity každé kultury národů a etnických komunit, které tvoří lidstvo; a také pokud nechápeme, co představuje sociální jev, který jsme nazvali na konci 80.tých let «konceptuální moc». Nicméně, zodpovězení všech v této poznámce dotčených problematik může pomoci k osvojení dialektiky a DVTR a - v důsledku – konceptuální moci.

V životě společnosti žádné principy nefungují samy o sobě, kromě činnosti a nečinnosti lidí, kteří tuto společnost tvoří.

A příčiny krize Rusi původní:

- nejsou ve jejích principech organizace samosprávy společnosti a budování civilizace,
- ale v tom, že dávné ruské žrečestvo – představitelé konceptuální moci – v průběhu mnoha generací se personálně projevilo jako neschopné k včasnému zjištění a vyřešení některých problémů ruské civilizace - a to jak vnitřních, tak i v jeho interakci se sousedy.

Příčiny krize měly čistě osobnostně-psychologický charakter, který se statisticky projevil konkrétně jako krize budování civilizace a rozvoje kultury, ze které se Rus původní bez vnějšího působení ukázala jako neschopná dostat sama. Všichni lidé, včetně těch, kteří se později stali žreci, se rodili, vyrůstali a osobnostně se rozvíjeli v lůně kultury, která měla svá specifika s ohledem na statistické rozdělení obyvatelstva podle typu uspořádání psychiky, vnímání světa, svetonázoru a chápání světa.

Chápání světa, které vládlo v Rusku, představovalo nepřirozenou směs, která v mysli jedněch a těch samých lidí v různých skupinách a

vzájemných vztazích sestávala z:

- **pohanství (jazyčnictví) v jedinoboží Boha Stvořitele a Všemohoucího** - v tom smyslu, že běh životních událostí v osobní religii (spojení, komunikaci) člověka a Boha je interpretován jako dialog Boha a člověka v jazyce životních událostí, které mají zvláštní adresaci a smysl;

- vědecké mnohoboží, ve kterém byly zbožňovány elementární síly vesmíru a legendárních předků;

- modlářství, částečně vlastní výroby a částečně zděděné od kultur, které se při migraci z Arktidy⁵⁵ na jih ocitly na trase migrace a jejíž nositelé se integrovali do civilizace Rusi původní;

- **magie:**

- jak **přirozeně-osobnostní, určená biologii člověka a jeho osobnostním rozvojem** (biopole jako množina všeobecně přírodních polí - materiální, které je schopno vzájemného působení s jinými formami hmoty, nesoucími informace, a proto člověk, emitující a přijímající tyto pole svým organismem, je schopen vykazovat smysluplné a cílevědomé působení na průběh událostí nemechanickým a neslovním způsobem);

- a také rituální (v níž se člověk obrací k egregorům, jimiž nahrazuje Boha, jakož i k jiným éterickým subjektům, se kterými vstupuje do kontaktu s cílem, aby tyto subjekty splnily přání člověka). Součástí rituální magie jsou také nejrůznější druhy obětí - od «neškodných» posvátných stužek, posvátných dřevěk a kamenů, až po kultovní lidské oběti pod tou či onou záminkou.

Ze všeho výše uvedeného je pro člověka a lidstvo normální jazyčnictví v jedinoboží Boha Tvůrce a Všedržitele, a přirozeně-osobnostní magie. Všechno ostatní je cizí normální kultuře lidské společnosti a představuje různá odchýlení se od podstaty Člověka.

Nicméně, přítomnost parazitických složek starodávné kultury v kultuře společnosti a v psychice představitelů žrečestva osobně, omezovala jejich schopnost k včasné identifikaci a řešení problémů rozvoje Rusi původní ve všech jejích aspektech. Tedy:

Žrečestvo Rusi původní bylo částečně zombírováno jak osobnostně, tak i jako sociální skupina výše pojmenovanými parazitickými součástmi historicky vzniklé kultury Rusi původní.

⁵⁵Ar(k)tidy?

3.7. *Transformace Rusi během mnohasetleté krize*

A pokud dokonce představitelé žrečestva byli v některých aspektech jejich činnosti zombie(bioroboti), nebyli schopni identifikovat a přehodnotit parazitické součásti v kultuře své doby, to je základ k předpokladu, že kultura **Rusi původní** jako celku byla taková, že na jejím základě lidé většinou ve svém osobnostním rozvoji dosahovali typu struktury psychiky «zombie», a další dvě kvalitativně různé menšiny, které dosáhly démonického typu psychiky a lidského typu psychiky, nemohly být spokojeny s uspořádáním života jejich společnosti.

Kromě toho i v této době lidé cestovali nejen za obchodem⁵⁶, ale i proto, aby si prohlédli svět a lidi a ukázali i sebe. Tedy setkávání různých kultur bylo i v těch časech a bylo to prolínání kultur mezi sebou navzájem jak při předávání znalostí a dovedností, tak i při přenášení kulturních výdobytků.

Nicméně pro většinu obyvatel **Rusi původní** ta kultura, ve které žili, byla tradiční, a proto vstupovala do jejich psychiky jako automatické chování, a jejich vědomí bylo vyplněno jinými stránkami života, takže se v drtivé většině případů nezajímali o identifikaci a porovnávání mezi sebou organizačních principů života v různých společnostech. Jejich bylo to nejlepší pro mnohé proto, že je to jejich, a ne proto, že organizační zásady jiných kultur by přinášely ty či ony pro ně nepřijatelné důsledky.

A bezmyšlenkovité automatické lpění na historicky vzniklé tradici, bez snahy pochopit v ní nahromaděné chyby a úspěchy, znamená být neschopný čelit výzvám doby.

Mimoto je nezbytné pochopit, že nositelé typů psychiky zvířete a «zombie» jsou nejméně efektivní jako manažeři⁵⁷. Vzhledem k tomu,

⁵⁶ Někteří historici vyjadřují názor, že existence trasy «od Varjagů k Řekům» je pozdější mýtus. Vychází ze svých komerčních hodnocení výrobků, vyrobených na severu (u Varjagů) a na jihu (u Řeků), kdy je podle nich zřejmé, že ani tam, ani tam nebyly produkty, pro které by výlohy na dopravu na takové velké (i v těchto časech) vzdálenosti zajistily tržní rentabilitu při té kupní síle obyvatelstva, které bylo tam i tam.

Existují ale i neobchodní aspekty života lidí a kultur jako celku, na které historici – materialisticky-komerční zapominají, počínaje historií cestování argonautů za zlatým rounem.

⁵⁷ V materiálech Koncepce sociální bezpečnosti je podle schopnosti řízení rozdělení nositelů jednotlivých typů psychiky popsáno v práci „Principy personální politiky: státu, «antistátu», společenské iniciativy“, která je

že společenství jako celek měla zájem o kvalitní řízení, k řízení každodenních záležitostí společenství se dostávali nejméně zombirovaní z řad členů. Totéž platí i pro formování staroruského žrečestva.

Nepochybně, jedni i druzí cítili v některých oblastech svoji odlišnost od ostatních členů komunity. Viděli také prolínání různých kultur mezi sebou.

A pro nositele démonického typu struktury psychiky, kteří:

- se stávali vůdci komunity, pracovních kolektivů a vojenských oddílů, a také si osvojovali žrečeskou činnost, bylo hmatatelné a jasné (bez ohledu na to, jakou terminologii používali), že davo-"elitářská" organizace života, Rusku cizí, pro manažery - *objektivně se odlišujících od ostatní společnosti v aspektu organizace psychiky* - je výhodnější, protože pracovat na řízení se musí méně, míra osobní bezpečnosti je vyšší, prospěch z davo-"elitářského" uspořádání (na úkor prakticky neexistujícího technicko-technologického pokroku) a speciálně ziskovost pro "elitu" - je vyšší než u občinného způsobu života obecně, i ruského konkrétně, zejména při kvantitativní převaze nelidských typů psychiky ve společnosti.

- pro tytéž nositele démonického typu psychiky, kteří si osvojili kněžskou činnost, v důsledku jejich oddělení od Boha, není žádný podstatný rozdíl v tom, jaký egregoriální systém a s jakou informačně-algoritmickou náplní je zdrojem a prostředkem výkonu jejich vlády.

Proto jedni (knížata, kšastriové-správci) i druzí (žreci-znachaři, bráhmani) byli srozuměni k tomu, aby přijali a zavedli kulturní výtoky sousedů, kteří žili v davo-"elitářském" uspořádání, který pro něj přirozeným postupem generuje *"elitářskou"* státnost jako systém profesionálního řízení, založený *na základě těch či jiných principů vydělení vládnoucí sociální "elity"*⁵⁸.

z velké části zahrnuta jako Příloha školících materiálů kurzu "Dostatečně všeobecná teorie řízení".

⁵⁸ Tedy státnost všeobecně - systém řízení veřejných záležitostí společnosti jako celku i v místech na profesionálním základě. A pro "elitární" státnost je charakteristické mafiánsky-korporativní vydělení profesionálů-manažerů od ostatní společnosti s cílem monopolního přístupu k těm či oněm výhodám, následkem čehož je hlavní vnitrospolečenskou cenností monopolní individuální nebo korporativní zmocnění se tě či jiné vlády nad ostatními lidmi.

3.7. Transformace Rusi během mnohasetleté krize

Nositelé lidského typu psychiky v této společnosti také byli, ale bylo jich málo, a mimoto ta kultura chápání světa, ve které žila společnost **Rusi původní**, - nebyla adekvátní k lidskému typu psychiky a jazyčnictví v jedinoboží Boha Tvůrce a Všedržitela⁵⁹.

Z tohoto důvodu soubor činnosti nositelů lidského typu psychiky nemohl preventivně působit proti vstupu Ruska do krize. Nicméně, také měli své místo a zůstali v paměti národa.

* * *

Vysvětlení:

Předpověď volchva «věšteckému» Olegovi a její odpočátku strategický politicko-historický smysl.

Jak víte, po pozvání bratří-vikingů v čele s Rurikem (v r.862), k vládě ve Velkém Novgorodu, po smrti Rurika byl nějakou dobu opatrovníkem jeho následníka – nezletilého knížete Igora Oleg⁶⁰,

⁵⁹Přiměřenost určitého způsobu chápání světa (*způsobů chápání světa je mnoho a ne všechny z nich jsou stejně dobré*) lidskému typu uspořádání psychiky v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti viz práce VP SSSR: "Dialektika a ateismus: dvě nekompatibilní podstaty" a "Náš jazyk: jako objektivní realita a kultura řeči." Pro ty, kteří jsou všeobecně seznámeni s KSB zde stručně poznamenáme, že lidskému typu uspořádání psychiky je *adekvátní (nejvhodnějším schématem odpovídající)* od Boha pocházející pohled na svět a vnímání světa na základě primárních zevšeobecňujících kategorií trojice hmoty-informace-míry a uznání rozhodující úlohy přímo dané Bohem bezprostředně každému Rozlišení - schopnosti vidět (rozlišit) «to» na pozadí «ne to».

⁶⁰ «Většina kronik říká o Olegovi, že byl příbuzným (pokrevním nebo bratrem manželky) legendárního Novgorodského knížete Rurika. V souladu s "Příběhy minulých let" v r.879 když Rurik umíral, předal Novgorod Olegovi a požádal ho, aby se postaral o jeho nezletilého syna Igora. Jak historici doložili, Oleg především nebyl příbuzným Rurika, stejně jako Igor nebyl synem Rurika. Navíc Oleg i Igor byli ze zcela jiného knížecího rodu - z Alanské Rusi, rozkládající se v pobaltí, možná na ostrově Saaremaa. Jak je zřejmé, již v IX. století, rusové-alani v pobaltí byli slovanizováni. Právě z této Alanské Rusi pocházeli Oleg Jasnozřivý a Igor Starý a knížecí dynastie se upevnila u slovanských kmenů již po smrti varjažského knížete Rurika a jeho bratrů» (podle uveřejnění na webu: <http://www.portal-slovo.ru/rus/history/86/441>).

k němuž se v historii váže přízvisko «věštec». A historici uznávají mimořádné přispění Olega k ustanovení státnosti na Rusi jako systému řízení na profesionálním základě činnosti společnosti lokálně a jako celku – státnosti „elitární“.

Ale společně s uznáním příspěvku Olega věstce kroniky vypovídají o tom, že nějaký volchv (čaroděj) mu předpověděl smrt *konkrétně od jeho koně*. Po vyslechnutí předpovědi Oleg (který se ve vztahu k této prorocké předpovědi jako věstec neprojevil) - nařídil vyměnit svého koně, a svého bývalého koně nechal se pást, přikázal starat se o něj a nezatěžovat ho prací. Příkaz knížete-regenta byl splněn. Po nějakém čase Olegovi hlásili, že jeho kůň pošel. Oleg se vysmál jak předpovědi, tak i volchvovi. A přesto se po nějakém čase Oleg rozhodl podívat se na kosti koně, snad proto, že některé vzpomínky, spojené s koněm, byly pro něj důležité. Pozůstatky koně ležící na poli ukázali Olegovi a jakmile kníže šlápl na koňskou lebku, z lebky se vyplazil had a Olega uštknul, následkem čehož Oleg zemřel. V 19. století A.S.Puškin vložil tuto epizodu dávné historie do prakticky celonárodní známosti, když napsal báseň "Píseň o věšteckém Olegovi" (r.1822), která je po více než století obsažena ve všech učebnicích ruského jazyka a literatury⁶¹.

Když učitel vysvětluje studentovi význam slova «věstec», mnoho studentů zajímá otázka, jejíž smysl lze vyjádřit slovy: *Jak to, že se «věštecký» Oleg dostal do tohoto algoritmu sebezničení?* Odpověď na tuto otázku ani historici, ani literární badatelé nedávají.

Ve skutečnosti tato předpověď byla projevem činnosti jednoho z žreců Rusi původní, který měl lidský typ psychiky. Historická epizoda, jejíž součástí je předpověď volchva Olegovi – je ten případ, kdy je v malém vyjádřeno velké – máme-li používat terminologii hermetistů. Oleg dostal přezdívkou «věštecký» ne bez příčiny, tedy on skutečně něco v budoucnosti viděl, ale byl – *DÉMONICKÝM prorokem*. Právě v důsledku svého démonismu nepřijal věštbu volchva jako varování, vysmál se mu, ale přesto se z pověry rozhodl přijmout opatření s cílem zajistit, aby zabránil vyplnění věštby místo toho, aby přehodnotil své minulé činy i záměry do budoucna a změnil sebe sama.

Ale ani s Rurikem není vše jasné: existují výklady kronik, podle kterých Rurik - není varjažský kníže, ale náš, slovanský, vnuk Hostomysla od jeho dcery - posledního slovanského knížete, který až do Rurika vládl v Novgorodě.

⁶¹ Ovšem jej v r.1990 „demokratizátoři“ odstranili.

3.7. Transformace Rusi během mnohasetleté krize

Právě v důsledku toho se nemohl vymanit z algoritmiky sebezničení, v níž žil a na což mu otevřeně ukázal volchv, následkem čehož se věštba ve vztahu osobně k němu automaticky splnila. Další démon – V.S. Vysockij také nepochopil tento algoritmus a jeho morálně-etickou podmíněnost, a proto překroutil i puškinský příběh, když zesměšnil jak Olega, tak i volchva v jedné ze svých písní. Ale i v kruzích démonické "elity" sovětské ustrnulé společnosti svou písní aktivoval algoritmus její sebedestrukce a energicky jej popohnal, za což mu lze obecně poděkovat.

Ale pro pochopení neosobního aspektu této předpovědi - *programu dalšího rozvoje Ruska* - musíme připomenout, že v alegorii davo-"elitářské" kultury je vláda přirovnávána k jezdcovi, a zbytek společnosti – ke koni. Vzhledem k tomu, že se nejedná o vládu obecně, ale o vládu "elit", pak v tomto systému metafor je "elita" - jezdcem a zbytek národního davu - koněm. Právě tento smysl mají všechny jezdecké sochy panovníků na celém světě⁶².

V souladu s tím ne v osobním měřítku (v něm se předpověď zřece již dávno vyplnila), ale v měřítku historie společnosti předpověď Olegovi může být vyjádřena ne v jinotajích, ale přímo takto: *Oleg, "elita" na Rusi, jejíž vládu zpočátku ustavil, přijme smrt od davu, nad kterým zkouší vládnout.*

A reálné vyplnění proroctví ve vztahu k Olegovi osobně odhalilo některá zamlčení volchva, která lze vyjádřit takto: *Dav také odejde do historického zapomnění (kůň, který odžil jemu dáno, posel, když byl Oleg ještě zdrav), ale "elitu" nezabije dav jako takový, ale nějaké jedovaté «hádě».*

U této posledně uvedené okolnosti je také třeba ozřejmit její symboliku: *Had, požírající svůj ocas, je jeden z hlavních symbolů zednářství. V analyzovaném případě se plazí z intelektuálně mrtvé hlavy davu, tedy z téže „elity“, která aspiruje na to, aby byla hlavou národa v davo-„elitářské“ kultuře.*

A toto židozednářské «hádě» v běhu historie již nejednou pokousalo

⁶² Na toto téma se ve XX. století objevila mnohoznačná anekdota:

V nějakém státu s diktaturou si v jednom z městeček na náměstí turista prohlíží památník diktátorovi, zakladateli režimu a ptá se kohosi z místních: „Řekněte mi, proč je generál N v takové podivné póze?“

Na což dostává odpověď: „Chápejte, památník byl původně plánován s koněm, ale peníze, určené pro koně, úředníci magistrátu rozkradli a sochu jezdecké mezitím už zhotovili. Nu a tak ji vystavili....“

rosSionskou "elitu". Pokud se nebudeme zabývat zákulisím předhistorie potíží počátku 17. století, a vezmeme do úvahy pouze poslední dvě století, pak:

- Polovina aktivních děkabristů byli svobodní zednáři - zástupci samolibě-arogantní vládnoucí "elity".
- "Elitářsko" – zednářské spiknutí uvrhlo Ruskou říši do první světové války 20. století, v jejímž průběhu sabotáž zednářské "elity" vytvořila předpoklady pro purimsko-únorový státní převrat v roce 1917.
- Všichni (až na jednoho) členové Prozatímní vlády v prvním složení, kteří v důsledku tohoto převratu přišli k vládě, byli zednáři.
- Bylo tam ale spiknutí ve spiknutí, v jehož důsledku byl buržoazně-zednářský režim nahrazen marxisticko-zednářským, ztělesňujícím architekturu struktury systému zednářských lóžích ve struktuře stranicky-státního aparátu moci v SSSR.
- SSSR se rozpadl za součinnosti zednářské a sjednocené přidružené (na základě společné morálky a chápání světa) „elity“ sovětské společnosti.

Není toto důkaz, že židozednářské «hádě» se kousá do vlastního ocasu?

A pokud analyzujeme proroctví volchva "věšteckému" Olegovi z pozice davo-,elitární“ kultury, budoucnost je temná - «národ hyne», o čemž ve dne v noci dnes křičí všechny prostředky masové informace, jak řekl V.O.Ključevský "Červi v těle národa: národ hubne - paraziti mají strach."

Ale lidé – to není vulgární dav+"elita" (podle organizace své kolektivní psychiky, "elita" je také dav, ale lépe vykrmený, než ostatní lidé).

Volchv, který vydal předpověď "věšteckému" Olegovi, tímtež uvedl do chodu algoritmus sociálního rozvoje Rusi – komplexní s ohledem na tuto předpověď, která byla vydána osobně Olegovi "věšteckému" jako jednomu z vůdců a zakladatelů "elity", nárokuje si svou exkluzivní vládu nad společností. A tento algoritmus, lokalizovaný v základech civilizace Rusi původní měl a má podporu Shora v globálním algoritmu rozvoje současné lidské civilizace. Za prvé, na samém počátku krize Rusi původní byl národům jiné oblasti Země odhalen Korán, jehož sociologie je identická s principy organizace samosprávy společnosti v Ruské mnohonárodnostní civilizaci⁶³.

⁶³ Další věc je, že kultury historicky vytvořené a sestávající z rituálně

3.7. Transformace Rusi během mnohasetleté krize

Za druhé, již v průběhu krize Rusi některé národy, kterým bylo předurčeno v budoucí historii vstoupit do jejího složení, přijaly islám⁶⁴, následkem čehož se Korán stal součástí kultury Ruské mnohonárodnostní civilizace.

Mimo to také – a to je důležité - v průběhu celé historie překonávání krize Rusi její žreci (ne jako třída "duchovních", ale jako osobnosti), žili mezi lidem, nedegenerovali do šarlatánství, byli dál aktivní, konceptuálně gramotní a pracovali na algoritmu transformace Rusi původní do budoucí mnohonárodnostní Rusi globální. Jejich životní postoj vyjádřil A.S.Puškin slovy «Písně o „věšteckém“ Olegovi», což je v podstatě "Píseň-narážka na Svatoruské žrečestvo":

Volchvové se mocných vládců nebojí
A dary knížecí nepotřebují,
Jazyk jejich je svobodný a pravdivý
A s Vůlí Nebes se přáteli⁶⁵ ...

Chápeme-li, co to je konceptuální moc, můžeme vidět, že o přiznání této skutečnosti je svědectví i v "elitární" kultuře Ruského Impéria. Jeden z aforismů historika V.O.Ključevského - konec 19 století - zní: *"V Rusku je centrum na periferii."*: tedy de jure hlavní město je v některých případech méně mocné, než obyčejný člověk z periferie⁶⁶.

tradičního islámu se přenáší v textu Koránu přes staletí, ale nepromítají ho v jejich životech. Toto je ale samostatný problém, který je v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti částečně osvětlen v pracích VP SSSR: „K Bohoděržaví ...“, „«Mistr a Markétka»: hymna démonismu? nebo Evangelium vněkonfesní víry“, „Sufismus a svobodné zednářství: v čem se odlišují“(ve sborníku “Intelektuální pozice“ č. 1/97 (2)), „Krátký kurs.....“.

⁶⁴ Volžští bulhaři, předkové nynějších kazaňských tatarů, přijali islám v r.889, 99 let před křtěním Rusi Vladimírem Svjatoslavičem Malkinem – po matce vnukem židovského rabína, který v oficiální historii – po otci – je považován za Rurikoviče.

⁶⁵ Boží vůle – Nebeská v sobě obsahuje dvě složky, dané Bohem spolu se svobodou volby: Záměr, vedoucí k Bohem Předurčeným cílům rozvoje, a Dopuštění, dávající subjektům množinu příležitostí myslit se a konat navzdory Záměru.

V souladu s tím slova «s Vůlí Nebes v souladu» předpokládají rozlišení Záměru a Dopuštění a činnost, zaměřenou na realizaci Záměru.

⁶⁶ Přitom hovoříme o tom, že jedna osoba může mít více vlády, než celá

Tato poznámka – o zachování na Rusi v národě konceptuální moci, je o více než tisíc let starší, než předpověď Olegovi „věsteckému“. Ve dvacátém století se to projevilo v objevení se bolševismu a konceptuální moci J.V.Stalina, stejně jako mnohých obyčejných a bezpartijních bolševiků. A samotný fakt, že čtete tento text v ruštině a Koncepce společenské bezpečnosti jako celek je vyjádřena současným ruským jazykem, je tohoto další potvrzení.

Ale v současné době i v perspektivě je dynamika vztahu *úmrtnost / porodnost* a statistika *průměrné délky života* v procesu proměny ruské mnohonárodnostní regionální civilizace určována subjektivně - rozumným postojem lidí 1) k životu společnosti, a 2) k rozhodnutí věnovat své úsilí s Božím vedením, jak svým osobním problémům, tak i problémům Ruska a lidstva jako celku.

* *
* *

Vraťme se ale do dávnějších dob. Nositelé lidského typu uspořádání psychiky - *žreci de facto* – neuspěli zamezit vstupu Rusi do krize více než tisíciletého procesu tvorby a zakořenění davo-, „elitarismu“. V důsledku toho v epoše, *kteřá zahrnuje časové období, počínající nějaký čas před pozváním Rurika (r.862) a končící všeobecným nasazením intelektuálně-duchovní policie v podobě hierarchie byzantské církve po pokřtění Rusi "(r.988)*, se stalo následující:

- knížata a bojaři – máme-li hovořit moderním jazykem, manažeři-

institute "elitární" státnosti.

Fenomén G.E.Rasputina – ukázal právě toto. Co se týče výhrad k G.E.Rasputinovi ze strany historiků v celé "elitární" a zednářské tradici, zejména spočívají v tom, že G.E.Rasputin - za prvé, obyčejný člověk, a za druhé, byl aktivním odpůrcem uskutečňování globálního zednářského scénáře ve vztahu k Rusku.

Historici musí vědět, že byl proti vstupu Ruského Impéria do první světové války XX.století. Během balkánských válek r.1912 v mnoha ohledech měl Rasputin vliv na Mikuláše II, odrazil režim od vtahování Ruska do pro ně sebevražedné války. Proto byly v roce 1914 v jednom dni organizovány dva atentáty, jeden na arcivévodu Ferdinanda - dědice trůnu Rakouska-Uherska, který se stal záminkou pro válku, a další - na G.E.Rasputina jako na člověka, jehož vliv na cara již jednou zmařil pokus vtáhnout Rusko do války.

Takže při pádu ruské říše a osudu G.E.Rasputina osobně se opět ozřejmila antinárodnostní podstata "elitární" státnosti.

3.7. Transformace Rusi během mnohasetleté krize

odborníci, - kteří dříve sloužili společnosti, buď jako její členové, nebo jako sociální skupina celocivilizačního významu (analogicky tomu, jak touto skupinou byli žreci a jejich součást - starci-poutníci), v důsledku čehož měnili místo svého pobytu a práce v souladu s potřebami civilizace jako celku – se klanově izolovali a „elitarizovali“ od zbytku společnosti, a slovy i skutky začali vyjadřovat nároky na moc nad *jinými lidmi jako nástroji* k dosažení svých cílů;

• žrečestvo jako celek (s výjimkou nepočetných *žreců de fakto*) – máme-li hovořit moderním jazykem, manažeri-teoretici, učitelé a administrátoři-*mystici*⁶⁷ – se "elitarizovali", degradovali do znacharstva, které se také korporativně vydělilo od ostatní společnosti, zahrnující i

⁶⁷ Rozdíl mezi manažery - takzvanými «praktiky» a «teoretiky» - ve společnosti je v tom, že:

- Za vlády tzv. «praktiků» jsou řídicí procesy poměrně krátkodobé, jejich řízení se okolní společnosti jeví z velké části jako vydávání přímých příkazů, kdo a co má dělat, a ve více ojedinělých případech - jako «obrácení se vůdce k národu» v rozsahu počtu zástupců «lidu» od několika lidí až po společnost jako celek.
- Za vlády tzv. «teoretiků», «učitelů», «mystiků» jsou řídicí procesy delší a často ovlivňují život mnoha generací.

Procesy, ovlivňující život mnoha generací, tlupo-„elitární“ společnost buď vůbec nepřijímá, nebo přijímá jako živelné, neřízené nikým (kromě Boha nebo nečisté síly). Kromě toho řízení procesů tohoto druhu většinou neobsahuje vydávání *konkrétních* příkazů a nařízení, ale formování vnímání světa budoucích generací společnosti, včetně všech manažerů («praktiků», «teoretiků», «učitelů», «mystiků»), stejně jako *řízení matričně- eggregoriálních procesů – t.j. takzvaný «mysticismus»*. Nejzašší v řadě případů vzniká z exkluzivního proudu myšlení, proto manažer-«mystik» musí vládnout a být povznesen nad svou náladu a i nad tokem svých pocitů a myšlenek.

Vzhledem k tomu, že činnosti manažerů-«praktiků» a její výsledky jsou zřejmé, a činnost manažerů-«teoretiků» a «mystiků» je nesrozumitelná nebo skrytá pro nezasevěné pozorovatele (tím více, když výsledky budou až ve vzdálené budoucnosti), tak nakonec je zbývající část společnosti, včetně manažerů-«praktiků» vnímá jako parazity. A existence šarlatánů všeho druhu, imitujících činnost manažerů-«teoretiků», «učitelů», «mystiků» - jen posiluje přehlížející v utvrzení o své pravdě. O tom, že ve skutečnosti mnozí reprezentují výsledky činnosti či nečinnosti manažerů-«mystiků» (včetně nečinnosti způsobené tím, že jim bránili «praktikové»-„mudrci“ z minulých epoch), se obyvatelé- «mudrci» v tlupo-„elitární“ společnosti nezamýšlejí.

knížecko-bojarskou třídu;

• V této době se rozvíjela města jako centra řemesel a obchodu⁶⁸, v nichž spektrum zaměstnanosti obyvatelstva byla taková, že tam bylo přednostní místo pro rodinný, ne pro občinný způsob života a jejichž obyvatelstvo kompaktně- občinný způsob života nemohlo přijmout za své a akceptovat. Města odedávna i dnes při vytváření a zmnožování pokolení nelidských typů psychiky představují inkubátory individualismu jak sklonného ke korporativnosti, tak i jako odsuzujícího se k beznadějně osamělosti, což v celkovém charakteru života civilizace Rusi původní také přispělo ke zničení jeho způsobu života, nakolik vyvrženci - odpadlíci od občin - individualisté pro sebe nacházeli "ekologickou niku" ve městech a přestávali být nepočetnou a nedůležitou sociální skupinou.

V další etapě se část znacharů, s podporou některých knížecko-bojarských skupin, rozhodla pro vlastní prospěch přejít od historicky vyvinuté praxe řízení společnosti na základě pro Rus tradičních kultů mnohobožství a modloslužebnictví k pasení davu na základě byzantské modifikace biblicko-pseudokřesťanského kultu. Toto rozhodnutí vedlo k násilnému křtu Rusi ohněm a mečem knížecími družinami, byla potlačena a zničena ta část třídy znacharů, která zůstala věrná dřívějším tradicím.

V tom se projevila konceptuální bezmocnost „elitarizovaných“ jak manažerů-praktiků (knížata a bojaři), tak i manažerů-mystiků (žreců, degradovaných na znachary), kteří «lehli pod Bibli».

Ve výsledku začala tvorba "elitární" státnosti pod ideologickou autoritou Bible a byzantské tradice jejího výkladu, pokud jde o běh života. Takto se civilizace Rusi původní zapojila do projektu globalizace na základě biblické doktríny porobení všech zákulisní mafií ve jménu Boha tvůrce a Všemohoucího.

A poté, co byly tradiční víry zahrnány do illegality a zformovala se státnost na základě od začátku korporativního knížecího práva na státní moc, vyjasnilo se, že knížecí stav, při přechodu od občinné etiky – k

⁶⁸ V souvislosti s tím bychom měli chápat, že vznik a rozvoj měst, z nichž většina byla založena na přírodních prostředcích komunikace - řekách, doprovázel i rozvoj sítě pozemních cest, fungujících celoročně a spojujících mezi sebou různé oblasti civilizace Rusi původní. Vzhledem k těmto vzájemně souvisejícím procesům, byl charakter bezcestí na východoevropské rovině poněkud odlišný od toho, co mělo místo v počátečním období formování této regionální civilizace.

3.7. Transformace Rusi během mnohasetleté krize

etice „elitární“ založené na převažujícím v něm (v knížecím stavu) démonickém typu psychiky, je neschopný řídit Rus jako ucelený sociální systém.

Ukázalo se tedy, že:

- knížecí stav nemůže být zvláštní občinou;
- plodí a množí se takovým tempem, že na všechny potomky knížat nevyjdou řídicí pozice, na které oni aspirovali na základě *jimi uměle vytvořeného* sociálně-elitárního statusu;

- knížata-vydědenci neměli kam jít, protože jít jako «nevolníci» ke svým rodičům a pracovat se jim nechtělo a neobsazených pozic pro parazity se nedostávalo.

Z tohoto důvodu také započaly knížecí spory v boji o moc nad *lidmi jako zdroji*, na jejichž práci a životě je možné parazitovat pod rouškou té či oné ideologie, vzbuzujíc v lidech strach používáním proti nim násilí a hrubé síly. A po historicky krátké době autor „Slova o pluku Igorově, Igora Svjatoslaviče, vnuka Olegova“⁶⁹ hořce vypovídá: «Utichl boj knížat s pohany, protože řekl bratr bratrovi: „Toto je moje a to je moje také“. „A knížata začali pro maličkosti o „něčem velkém“ mluvit, sami sobě škodu dělat a pohané ze všech stran vítězně přicházeli na Ruskou zemi»⁷⁰.

V tradiční chronologii se doba sepsání „Slova o pluku Igorově“ vztahuje na léta 1187 – 1188, tedy téměř přesně 200 let po křtu, a asi půl století do nástupu Batyje v r.1237. Od r.1238 - právě z důvodu neschopnosti vzniklé „elity“ - přežitku vědecké kultury na Rusi započala epocha, známá jako mongolsko-tatarské «jho». Nezávisle na tom, mají-li pravdu historici-tradicionalisté (považující jho za vnější), nebo jejich oponenti (považující jho v podstatě za boj o centralizaci

⁶⁹ V přímém čtení názvu je zřejmé, že autorem „Slova“ je sám kníže Igor Svjatoslavič: Čí je „Slovo“? – Igora Svjatoslaviče.

⁷⁰ T.j. knížata se stala posedlými psychotrockismem. O trockismu konkrétně jako o duševní abnormalitě v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti, viz. v práci VP SSSR „Smutné dědictví Atlantidy. Trockismus - je «ččerejšek», ale nikoli «zítřek».

Také je třeba věnovat pozornost tomu, že gramatická formulace «stali se knížaty...» znamená to, že dříve – ve vztahu k nedávně historické minulosti, známé autoru „Slova“ – se knížata chovala jinak. A popis jejich chování se objevil poměrně nedávno (ve vztahu k době života knížete Igora) a dosud není přijímán jako bezalternativní norma chování této sociální skupiny.

státní moci), ale objektivně historicky právě v této epoše probíhá další centralizace a „elitarizace“ vlády, která vyvrcholila tím, že Ivan Hrozný se z velkoknížete Moskevského stal carem (cézarem, v podstatě imperátorem) - panovníkem, a všichni ostatní byli «státními nevolníky» a stát se stal jednotným a s jediným centrem moci. Se změnou dynastie Malkinů-Rurikovičů na dynastii Romanovců⁷¹ nenastaly žádné zásadní morálně-etické změny. V tomto systému vnitrospolečenských vztahů to nebylo všem přijatelné: obyčejní lidé byli proměněni v otroky – zavedením a posílením nevolnictví a pozice cara-imperátora se stala jednou z nejvíce nebezpečných pro život a zdraví.

A v celém průběhu dějin následovala lidová povstání proti státní moci⁷², a národ – který *nesl v Rusi původní vyvinutou etiku lidské společnosti, pokud ne jako reálnou životní praxi, tak alespoň jako ideál* – utíkal před státní mocí do různých okolních zemí, a stát v průběhu věků někdy podpořil tuto expanzi, a někdy po faktu rozšiřoval svou „elitární“ moc tam, kde začínali žít jeho ruskojazyční poddaní – ruský jazyk se stal všeobecně jazykem imperátorské vlády⁷³. Tedy historie svědčí o tom, že:

Na Rusi právě davo-„elitarismus“ a „elitární“ státnost v průběhu celé historie posledního tisíciletí demonstuje svou neefektivnost řízení až do plné nezpůsobilosti, která je vyjádřena v mnohočetných

⁷¹ Která se navíc po Petru I stala dynastií Romanovců jen po jménu, nikoli pokrevně.....

⁷² Do učebnic historie se dostala pouze ta největší z nich - povstání vedené: Ivanem Bolotnikovem (počátek XVII. století, smutná léta), Stěnkou Razinem (střed XVII. století, za vlády Alexeje Michajloviče), Jemeljana Pugačeva (konec XVIII. století, za vlády Kateřiny II). Ve skutečnosti tato povstání vznikala v menším rozsahu tu v těch, tu v jiných místech impéria téměř každých deset let. Byly i vojenské vzpoury, které knihy o historii nezmiňují (povstání děkabristů – to není vzpoura, ale „elitářsko“-zедnářská konspirace a provokace - předchůdce gaponovštiny počátku XX. století).

⁷³ Jako výsledek se «anténní pole» mnohonárodnostní Ruské civilizace v polovině XIX. století rozšířilo za hranice Východoevropské roviny na jih a na východ a některé jeho části se objevily na Severoamerickém kontinentu - na Aljašce a v Kalifornii.

Po krachu státnosti v roce 1917, masová emigrace zanesla součásti tohoto «anténního pole» ještě dál: do Evropy, Asie, Severní a Jižní Ameriky, do Austrálie.

3.7. *Transformace Rusi během mnohasetleté krize*

«metamorfózách» státnosti v průběhu následujících krizí.

Z krizí vyvádí ne „elitářskou“ státnost, ale Ruskou mnohonárodnostní civilizaci právě principy samosprávy společnosti, na kterých byl založen život v Rusi původní. A právě ony zůstaly nevykořeněny v její kultuře a probíjejí se do života přes všechny povrchnosti během celého posledního tisíciletí, kdy se rozšiřují hranice rozšíření kultury, nesoucí tyto principy. Tedy:

Dokonce v podmínkách více než tisíciletého konceptuálního dvouvládí na Rusi, při vytváření kulturou nelidských typů uspořádání psychiky, právě ruskost demonstruje svou nejvyšší efektivitu řízení a vítěznost.

Odpověď na otázku: - „Jaké jsou způsoby vyvedení z krize?“: musí být čitateli jasná z výše napsaného.

- Pokud v kultuře Rusi původní se neustále z generace na generaci reprodukovaly především typy uspořádání psychiky «zombie-biorobot», vedené Ruským duchem, pokud byli v nastrojení, umožňující do Ruského ducha vejít,

- pak nyní nebo v blízké budoucnosti budou lidé sami cíleně přecházet k lidskému typu uspořádání psychiky, nacházet bohocentrické mozaikové vnímání a chápání světa⁷⁴, a pěstující v sobě sebeovládání, budou sbírat ve své osobní psychice informačně-algoritmickou plnotu Ruského ducha a integrovat do ní životem dosažené výdobytky jiných kultur (včetně vědecké(znacharské) a biblické, jako jejího druhu).

Právě tento proces obsahuje přeměnu současné civilizace v lidstvo(lidskost), trvale žijící a rozvíjející se v Božím záměru v posloupnosti generací. Ale protože „elita“ je samolibá a arogantní, pak dav „elity“ (množství lidí, žijících podle tradic a soudících podle autorit) zmizí poslední - dvěma způsoby:

- někteří začnou myslet a přejdou k lidskému typu psychiky;
- ostatní se budou sebeničit fyzicky, vzhledem k neživotaschopnosti „elitářství“, které ztratilo objekt k parazitování.

Takže proběhne návrat ke kultuře všeho toho, co skutečně učil své současníky Kristus:

⁷⁴Klíč k němu je v Koránu. O tom v materiálech Koncepcie sociální bezpečnosti viz v pracích VP SSSR „K Bohoděržaví...“, „Dialektika a ateismus: Dvě neslučitelné podstaty“.

«Zákon a Proroci⁷⁵ do Jana, od té chvíle Království Boží zvěstuje se a každý do něj svým úsilím vchází (Lukáš 16:16). Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a toto vše (v kontextu pozemské prosperity pro všechny lidi) vám bude přidáno (Matouš 06:33). Říkám vám, že pokud vaše spravedlnost nebude o mnoho převyšovat spravedlnost znalců Písma a farizejů, nikdy nevstoupíte do nebeského království. (Matouš, 05:20)⁷⁶»

«Víte, že vládcové národů nad nimi panují a velikáni nad nimi užívají moc; tak to ale mezi vámi nebude. Kdo by mezi vámi chtěl být veliký, ať je vaším služebníkem. Kdo by mezi vámi chtěl být první, ať je vaším otrokem. Právě tak Syn člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil a aby dal svůj život jako výkupné za mnohé.» (Matouš 20:25 – 28).

A toto je ruskost. Tj. etika, na jejímž základě žila kompaktní obecina Rusi původní, a principy civilizačního budování Rusi, při dosažení lidmi různých národností lidského typu uspořádání psychiky, je dlužna stát se standardem v globálním měřítku.

Vnitřní prediktor SSSR
červenec-srpen 2005

⁷⁵V dobách Kristových «Zákon a Proroci» - je to, co nyní nazýváme „Starý Zákon“.

⁷⁶V kanonickém biblickém textu je «Království Nebeské» a ne «Boží»: osnovatelé biblického projektu podrobení všech zaměnili jedno druhým, aby si upevnili svou vládu na celé Zemi, naprogramováním psychiky stáda k vzdání se realizace Božího Království na Zemi.